ธรรมะโดนใจ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ชุดในพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๘

พิมพ์เผยแพร่เป็นธรรมทาน
ห้ามจำหน่าย

สิ่งสำคัญที่สุดของชีวิตพวกเรา
ก็คือ **การดูแลรักษาใจ**
ถ้าเราดูแลรักษาใจ เราก็จะได้ผลของใจ
ผลของใจที่พระพุทธเจ้าและพระสาวกทั้งหลายได้รับ
ก็คือ **มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑**

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ธรรมะโดนใจ (ชุดในพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๘)

รวบรวมจากพระธรรมเทศนาของท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี

แจกเป็นธรรมทาน สงวนลิขสิทธิ์ห้ามจำหน่าย

ISBN : 978-616-413-680-9
พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๙
จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม
ผู้จัดพิมพ์ : คณะศิษยานุศิษย์

พิมพ์ที่ : บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด
๖๑ ซ.เพชรเกษม ๖๙ ถ.เลียบคลองภาษีเจริญฝั่งเหนือ
เขตหนองแขม กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๔๔-๓๓๕๑-๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๔-๐๐๗๘
e-mail : silpasiamprinting@hotmail.com

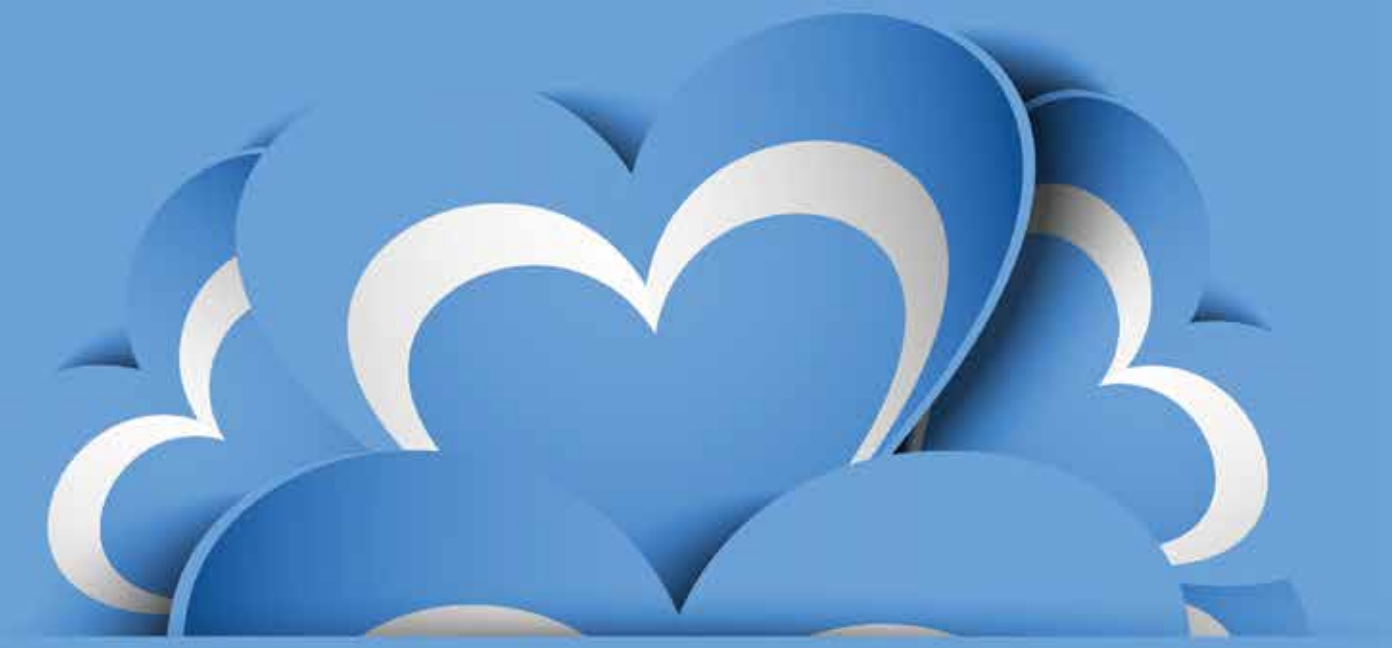

ธรรมะโดนใจ

(ชุดในพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๘)

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ผู้ที่แสวงหาสมบัติทางใจนี้

จำเป็นจะต้องหาที่อยู่อาศัยที่เรียบง่ายที่หาได้ง่าย
ไม่ยุ่งยาก ไม่วุ่นวาย ไม่เสียเวลามาก
อย่างอาหารก็บิณฑบาต เดินไปใครอยากจะให้อะไรก็รับไว้
ได้อะไรมาก็บริโภคไปตามมีตามเกิด
เป้าหมายไม่ได้อยู่ที่ความสุข
ที่เกิดจากการได้รับประทานอาหารที่ถูกปากถูกคอ
เป้าหมายอยู่ที่การรักษาร่างกายให้อยู่ได้โดยไม่เจ็บไข้ได้ป่วย
ไม่อดยากขาดแคลน ไม่หิวโหย
อาหารจะถูกปากหรือไม่ถูกปากไม่สำคัญ
ขอให้ดูแลรักษาร่างกายให้อยู่เป็นปกติสุขได้ก็พอแล้ว
ส่วนที่อยู่อาศัยก็ขอให้เป็นที่สงบที่อยู่ห่างไกลความวุ่นวายต่างๆ
ที่อยู่ตามลำพัง ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลต่างๆ
เพราะถ้าใจยังไปเกี่ยวข้องกับบุคคลต่างๆ
ใจยังต้องใช้ความคิด และความคิดนี้จะทำให้ใจไม่สงบ
ถ้าอยู่คนเดียวไม่ต้องเกี่ยวข้องกับใคร
ก็จะไม่ต้องใช้ความคิดมาก แล้วก็จะทำให้การควบคุมความคิด
ให้เข้าสู่ความสงบทำได้อย่างง่ายดายกว่า

(ธรรมะบนเขา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘)

เรื่องการปฏิบัติของพระภิกษุ

ญาติโยมก็สามารถเอาไปดัดแปลงใช้ให้เหมาะกับญาติโยมได้ เช่น การรับประทานมื้อเดียว ญาติโยมก็รับประทานมื้อเดียวได้ การใช้ผ้าสามผืน ญาติโยมก็อาจจะใช้ผ้า ๓ ชุดแทนก็ได้ ชุดหนึ่งเอาไว้ใส่ ชุดหนึ่งเอาไว้ซัก อีกชุดหนึ่งก็เก็บสำรองไว้ เวลาผ้าที่ซักแล้วมันแห้งไม่ทัน ในช่วงฤดูฝนก็มีอีกชุดสำรองไว้ มีเท่านี้ก็พอแล้วอยู่ได้แล้ว จะได้ไม่วุ่นวาย ไม่เดือดร้อน ไม่ต้องดูแลรักษา จะได้มีเวลามาปฏิบัติได้อย่างเต็มที่ เอาไปดัดแปลงได้ ส่วนการกินในภาชนะเดียวก็หาชามใหญ่ๆ มาสักใบหนึ่ง แล้วก็เอาอาหารต่างๆ ใส่เข้าไปในชามนั้น รับประทานมื้อเดียว บิณฑบาตก็เวลาจะหาอาหาร เช่น ถ้าเข้าไปในร้านอาหาร เด็กถามว่าจะกินอะไร ก็บอกว่าเอาอะไรก็ได้ จัดมาให้หน่อย อย่างนี้ก็เรียกว่าเป็นเหมือนกับการบิณฑบาต ให้เด็กที่ร้านขายของใส่บาตรให้กับเรา นี่ก็คือการปฏิบัติที่เราสามารถดัดแปลงให้เหมาะสมกับเพศของเราได้ โดยเราดูที่เนื้อสาระของการปฏิบัติ เราอย่าไปดูที่รูปแบบ รูปแบบนี้มันต้องเปลี่ยนต้องไม่เหมือนกัน รูปแบบของฆราวาสกับรูปแบบของพระไม่เหมือนกัน แต่เนื้อหาสาระของการปราบกิเลสนี้ก็เหมือนกัน

(ธรรมะบนเขา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘)

ในบท ที่เราสวดว่า สุปฏิปันโน

ท่านก็ไม่ได้บอกว่าจะต้องเป็นพระภิกษุ ท่านเพียงแต่บอกว่า ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เป็นใครก็ได้ที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อหลุดพ้น ก็จะได้เป็นพระอริยสงฆ์สาวกได้เหมือนกัน เป็นพระโสดาบันได้ เป็นพระสกิทาคามีได้ เป็นพระอนาคามีได้ เป็นพระอรหันต์ได้ ไม่ได้อยู่ที่การนุ่งเหลืองโกนศีรษะเพียงอย่างเดียว เพราะมีผู้ที่บวชแล้วไม่ได้บรรลุก็มีเป็นจำนวนมาก เพราะว่าท่านบวชแล้วท่านไม่ได้ศึกษาไม่ได้ปฏิบัติ แทนที่ท่านจะหามรรค ผล นิพพาน ท่านก็มุ่งไปสู่การหาบุญบังสังสวดกัน หางานบุญ หางานสังฆทาน หางานบังสุกุล งานสวดศพ ถ้าหาสิ่งเหล่านี้ มรรค ผล นิพพาน ก็ไม่เกิด จะเกิดก็คือลาภสักการะต่างๆ เช่น เงินทองข้าวของต่างๆ ที่ญาติโยมนำมาถวายมาประเคนให้เท่านั้นเอง

(ธรรมะบนเขา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘)

การอวดอุตริคุณธรรมอันวิเศษที่ไม่มีอยู่ในตน

ถ้ามี ไม่ได้ถือว่าเป็นการอวด ไม่ได้ถือว่าเป็นอุตริ
ถ้ามีสมาธิพูดไปก็ไม่ผิด
เพียงแต่ว่าบางทีอาจจะถูกเขาเพ่งเล็งและกล่าวหาได้
เพราะเขาไม่รู้ว่าเรามีจริงหรือไม่มีจริง ดังนั้นถึงจะมีคุณวิเศษขนาดไหน
การที่จะพูดถึงคุณวิเศษของที่มีอยู่ในตนนี้จึงเป็นสิ่งที่ต้องระมัดระวัง
ต้องดูว่าบุคคลที่พูดด้วยนี้เป็นบุคคลที่เขามีปัญญาพอ
ที่จะเห็นคุณวิเศษที่มีอยู่ในตัวเราได้หรือไม่
ถ้าไปพูดกับคนที่ไม่มีปัญญาพอ
เขาอาจจะกล่าวหาว่าเป็นอุตริได้
แล้วก็จะต้องถูกสอบสวนเหมือนกับเป็นนักโทษไป
ถูกตั้งกรรมการของพระมาตรวจเหมือนกับถูกจับขึ้นศาล
เพื่อจะมาพิสูจน์ว่าสิ่งที่พูดนั้นเป็นความจริงหรือเปล่า
ดังนั้นในสมัยนี้จึงไม่ค่อยมีพระที่จะพูดถึงคุณวิเศษที่มีอยู่ในตัวของท่านเอง
นอกจากที่ท่านสนทนากันตามลำพังสองต่อสอง
แล้วก็มีผู้อื่นไปแอบฟังเข้า แล้วก็ไปเล่ากันต่อไป
อันนั้นก็เป็นเรื่องที่มันห้ามไม่ได้ช่วยไม่ได้ แต่ก็จะไม่ได้ถูกข้อกล่าวหา
เพราะเวลาพระสนทนากันก็ต้องสนทนาเรื่องการปฏิบัติของแต่ละท่าน
และผลที่ได้รับจากการปฏิบัติ ถ้าการสนทนาธรรมด้วยเหตุด้วยผลนี้
ผู้ฟังด้วยสติด้วยปัญญา ย่อมรู้ว่าไม่ได้เป็นการอวดอุตริแต่อย่างใด
หากพูดแต่เรื่องของผลเพียงอย่างเดียว โดยที่ไม่ได้แสดงถึงเหตุ
ที่ทำให้เกิดผลนั้นขึ้นมา อันนี้ก็ต้องไล่ดูต้องสอบถามดูว่า
การที่ได้ผลมานี้ได้มาอย่างไร

(ธรรมะบนเขา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘)

ปาราชิก ๔

ผู้ใดก็ตามถ้าได้ละเมิดแล้ว ผู้อื่นจะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม
ท่านบอกว่า ผู้กระทำนั้นย่อมรู้แก่ตน
ย่อมรู้ว่าตนนั้นได้สิ้นสุดจากการเป็นพระภิกษุแล้ว
ถ้าเป็นเหมือนต้นตาลก็คือยอดมันด้วนไปเสียแล้ว
ต้นตาลนั้นไม่มีวันที่จะเจริญงอกงามขึ้นมาได้อีกต่อไป
ผู้ที่อยู่เป็นพระอยู่ครองผ้าเหลืองไป
ก็ไม่มีวันที่จะสามารถบรรลุมรรค ผล นิพพาน ได้
เพราะการปฏิบัติการกระทำของท่านนั้น
มันขัดกับมรรคกับผลกับพระนิพพานนั่นเอง

(ธรรมะบนเขา ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๘)

การฟังธรรมเป็นสิ่งที่ควรทำอย่างต่อเนื่อง

ในขณะที่เราไปปลีกวิเวกอยู่คนเดียว
เราก็ยังฟังธรรมได้หรืออ่านหนังสือธรรมะได้
ในสมัยที่อาตมาไปศึกษาอยู่กับหลวงตา
ทุกวันก็ได้อ่านหนังสือของหลวงตาวันละชั่วโมง
สมัยนั้นก็มีหนังสือประวัติหลวงปู่มั่น ปฏิปทา แว่นดวงใจ
เป็นหนังสือหลักของการปฏิบัติธรรม อาศัยทั้งๆ ที่หลวงตา
ท่านก็หมั่นอบรมสั่งสอนทุก ๔ - ๕ วัน ท่านก็จะเรียกประชุมสั่งสอน
เพื่อปลุกกำลังศรัทธาให้เกิดขึ้นในใจของผู้ปฏิบัติ
การได้ยินได้ฟังเรื่องราวของพระพุทธเจ้าก็ดี
เรื่องราวของครูบาอาจารย์ต่างๆ ก็ดีนั้น
จะทำให้เราเกิดศรัทธาและเกิดปัญญา
เราจะได้รู้วิธีการปฏิบัติของท่านว่าเป็นอย่างไร
เพื่อเราจะได้นำเอาวิธีการปฏิบัติของท่านนั้นมาปฏิบัตินั่นเอง
เพราะวิธีการปฏิบัติของท่านนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าได้ผล
ท่านได้เป็นพระอรหันต์จากการปฏิบัติของท่าน
เราอยากจะเป็นพระอรหันต์
เราก็ต้องเอาวิธีการปฏิบัติของท่านมาใช้

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พออดอาหารแล้ว

จะเห็นผลของการอดว่าเอื้อต่อการปฏิบัติ เอื้อต่อการสร้างสติ สร้างสมาธิ สร้างปัญญา สร้างความเพียร เป็นอย่างมาก เวลาอดอาหารนี้ความเพียรจะมาจากไหนไม่ทราบ เวลารับประทานอาหารนี้ความเพียรมันจะน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับเวลาที่อดอาหาร เพราะเวลาอดอาหารนี้เหมือนกับอยู่ในภาวะคับขัน อยู่ในที่จนตรอก จะอยู่เฉยๆ ไม่ได้ เพราะถ้าอยู่เฉยๆ นี้ คู่ต่อสู้คือกิเลสตัณหามันจะรุมเร้าสร้างความทุกข์ทรมานให้แก่จิตใจ เวลาอดอาหารนี้ตัณหาความอยากรับประทานอาหารนี้มันมาจากไหนไม่ทราบ มันคิดแต่เรื่องอาหารอยู่ตลอดเวลา ถ้าปล่อยให้มันคิดอย่างนั้นมันจะทนอดไม่ได้ มันก็ต้องสู้ด้วยสติสู้ด้วยปัญญาเท่านั้น

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

เวลาอดอาหาร

ต้องใช้สติคือต้องควบคุมความคิดไม่ให้มันคิดไปในทางอยากอาหาร
ไม่ให้มันไปคิดถึงอาหารชนิดต่างๆ
ถ้ามันดื้ออยากจะคิดไปในทางอาหารก็ต้องใช้ปัญญามาช่วย
ให้คิดถึงอาหารที่อยู่ในสภาพที่ไม่น่าดู
อย่าไปคิดถึงอาหารที่อยู่ในจาน ให้คิดถึงอาหารที่อยู่ในปาก
ที่อยู่ในท้อง ที่ถ่ายออกมา ให้คิดถึงอาหารเหล่านั้น
สิ่งเหล่านั้นก็เป็นอาหารเหมือนกันเพียงแต่เราเปลี่ยนชื่อ
จากอาหารเป็นอาเจียนเป็นอาจมไปเท่านั้นเอง
ความจริงมันก็คือความจริงอยู่ดี มันก็เป็นอาหาร
แต่พอมันเข้าไปในท้องแล้วมันก็แปรสภาพไป
จากอาหารที่น่ารับประทานเห็นแล้วน้ำลายไหล
พอเห็นอาหารที่อยู่ในท้องก็อยากจะอาเจียนออกมา
พอเห็นอย่างนั้นมันก็จะหายจากความอยากรับประทานอาหาร
ใจก็กลับเข้าสู่ความเป็นปกติ ไม่ฟุ้งซ่านไปกับเรื่องของการอยากอาหาร
แล้วจะทำให้สามารถเจริญสติ นั่งสมาธิ ภาวนา ทำใจให้สงบได้

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

เมื่อก่อนเวลาอดอาหารนี้ ตอนเย็นมันมักจะหิว

มันมักจะคิดถึงอาหารอยู่เรื่อยๆ แต่พอมาอดอาหารแล้ว พอจิตสงบแล้วสามารถแก้ปัญหาเรื่องความหิวของอาหารได้แล้ว ตอนเย็นนี้จะไม่รู้สึกหิวเลย ต่อให้เห็นคนอื่นเขารับประทานกันก็จะไม่หิว เพราะความอยากที่เกิดจากความอยากในอาหารนี้มันถูกปัญญาถูกสติคุมไว้แล้ว มันไม่สามารถที่จะโผล่ขึ้นมาสร้างปัญหาให้แก่ใจได้

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

คนที่ถือศีล ๘ นี้

บางคนก็ถูกเขาตำหนิว่าปฏิบัติสุดโต่ง ทำไมต้องมาทรมานตัวเองถึงขนาดนี้ ทำไมไม่กินอาหารตามปกติ ตามปกติของคนที่เขาว่าปกตินั้นมันไม่ปกติในทางธรรม มันปกติในทางอธรรม มันปกติในทางของกิเลสตัณหาที่จะต้องกินมากๆ กินหลายๆ รอบ ทั้งๆ ที่ร่างกายมันไม่ต้องการอาหารมากมายขนาดนั้น

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ปัญหาของโลกทุกวันนี้เป็นปัญหาของความอ้วน

เพราะว่าไม่มีธรรมมายับยั้ง มีแต่ส่งเสริมเรื่องการกินกัน
สมัยนี้กินได้ ๒๔ ชั่วโมง มีร้านค้าร้านอาหารเปิด ๒๔ ชั่วโมง
เปิดไปทำไม ทำไมต้องกินกันถึงขนาดนั้น นั่นก็เป็นเพราะว่า
มันเป็นโลกของกิเลสตัณหา คนขายก็อยากจะได้เงินเยอะๆ
เพราะคิดว่าได้เงินเยอะแล้วจะมีความสุข
คนซื้อก็อยากจะซื้อกินเยอะๆ เพราะซื้อกินแล้วก็คิดว่าจะมีความสุข
แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นความสุขชั่วปลายลิ้น พอหมดแล้วก็กลายเป็นความทุกข์
ขึ้นมาใหม่อีกรอบ เมื่อความอยากเกิดขึ้นมาใหม่ก็ต้องหากินอีก
แล้วพอหากินไม่ได้ก็จะทุกข์ยาวไป ทุกข์ไปจนกว่าจะหากินได้
ถ้าหากินไม่ได้ก็เครียดตายไปเลยก็มีที่เรียกว่า “ลงแดง”
นี่คือสิ่งที่เราควรจะศึกษาอยู่เรื่อยๆ เพื่อที่เราจะได้กำจัดความหลง
ที่มีมากับเราหรือจากคนอื่นบ้าง คนอื่นก็สอนให้พวกเรากินเยอะๆ กัน
พ่อแม่ก็อยากจะให้ลูกกินเยอะๆ อยากจะให้ลูกสุข อยากจะให้ลูกสบาย
แต่ไม่รู้ว่ากำลังป้อนความทุกข์ให้กับลูกโดยไม่รู้สึกตัว
ไม่เคยสอนลูกให้รู้จักความอดทนอดกลั้น
อยากจะได้อะไรก็ประเคนให้ทันที
พอโตขึ้นมา พอไม่สามารถได้สิ่งที่อยากได้ก็ต้องไปทำบาปทำกรรม
ด้วยวิธีการต่างๆ เพื่อที่จะได้สิ่งที่อยากได้มานั่นเอง

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ถ้าเราได้ศึกษาประวัติศึกษาปฏิปทา

การดำเนินชีวิตของคนฉลาดอย่างพระพุทธเจ้า อย่างพระอรหันตสาวก
อยู่เรื่อยๆ ศรัทธาของเราจะไม่สั่นคลอน ศรัทธาของเราจะแน่วแน่
ต่อการปฏิบัติ ต่อการรักษาศีล ๘ ต่อการอดทน อดกลั้น
ต่อการอดอาหาร ต่อการเร่งความเพียร
เราก็เคยได้ยินไม่ใช่หรือว่า
พระพุทธเจ้าท่านทรงทำเพียรจนถึงขั้นสลบไสลไปถึง ๓ ครั้ง
พระสาวกบางท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก
บางท่านถึงกับสละชีวิตยอมตายในปากเสือ
อันนี้แหละเป็นสิ่งที่จะทำให้จิตใจของเรามีความกล้าหาญ
ทำให้เรามีความเข้มแข็ง ทำให้เรามีความอุตสาหะพากเพียร
ที่จะบำเพ็ญไปอย่างไม่ท้อถอยอย่างไม่ย่อหย่อน
เมื่อเรามีศรัทธาแล้วเราก็จะมีวิริยะมีกำลังที่จะเพียรปฏิบัติไป
ทำไปตามกำลังของเรา อย่าให้ความอยากมันมาหลอกให้เราท้อแท้
ตอนนี้เราอยู่ขั้นไหนขอให้เราพอใจกับขั้นที่เรามีอยู่เป็นอยู่
แล้วก้าวไปทีละขั้น อย่าไปก้าวกระโดด

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พระพุทธเจ้านี้ ปัญญาท่านไว

พอได้ข่าวว่ามีลูกมาปั๊บนี้ ท่านบอกไตรลักษณ์แล้ว ได้บ่วงแล้ว บ่วงก็แปลว่าทุกข์แล้ว นี่ปัญญาของใครจะไวเท่ากับพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าไม่มีปัญญาในระดับนั้นท่านออกบวชไม่ได้ เพราะพอได้ข่าวว่าได้ลูกก็จะดีใจแทนที่จะเสียใจ แทนที่จะเดือดเนื้อร้อนใจกับดีอกดีใจ มันต่างกันระหว่างคนที่มีปัญญากับคนที่ไม่มีปัญญา จะมองเหตุการณ์อันเดียวกันนี้ต่างกัน คนที่ไม่มีปัญญานี้พอได้ลาภ ยศ สรรเสริญมาก็ดีอกดีใจ ตัวลอยขึ้นท้องฟ้าไปเลย แต่คนที่มีปัญญานี้จะตกใจทันที บอกตายแล้ว ทุกข์มาแล้ว บ่วงมาแล้ว เรื่องราวปัญหาต่างๆ มาแล้ว

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พระเทวทัตนี้ถูกอิทธิฤทธิ์หลอก

ให้คิดว่าตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้เก่งกาจเท่ากับพระพุทธเจ้า จนถึงกล้าขออนุญาตจากพระพุทธเจ้าว่าขอเป็นผู้ปกครองสงฆ์แทนพระพุทธเจ้า แต่พระพุทธเจ้าก็รู้ว่าพระเทวทัตนี้มีแต่อิทธิฤทธิ์ ไม่มีปัญญา สู้พระสารีบุตรไม่ได้ และแม้แต่พระสารีบุตรพระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงมอบให้เป็นผู้ปกครองสงฆ์ พระพุทธเจ้าทรงเห็นว่าคนทุกคนก็จะต้องมีวันเสื่อมไป ถ้ามีการมอบก็จะต้องมีการมอบต่อไปเรื่อยๆ แล้วก็อาจจะมีคนที่ไม่มีคุณสมบัติพอที่จะรับไปทำหน้าที่นี้ได้ พระองค์จึงมอบพระธรรมวินัยให้แทน พระธรรมวินัยนี้เป็นอกาลิโก ไม่มีวันเสื่อม ไม่มีวันหมด เห็นไหม ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้ว พระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าที่พวกเราศึกษาและยึดเหนี่ยวเป็นที่พึ่งก็ยังเป็นที่พึ่งได้อย่างเต็มที่

(ธรรมะบนเขา ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ผลหลักในการทำทานนี้

เราต้องการละกามตัณหา ภวตัณหา และวิภวตัณหา
เช่น คนบางคนก็ใช้เงินเพื่อส่งเสริมภวตัณหา
คือการอยากเป็นนั่นเป็นนี่ อยากจะเป็นนักการเมือง
อยากจะเป็นผู้แทน อยากจะเป็นรัฐมนตรี
ก็ต้องมีเงินเพราะต้องใช้เงินไปหาเสียงไปซื้อเสียง
เพื่อที่จะได้ตำแหน่งมา ได้มีหน้ามีตาเป็นใหญ่เป็นโต
อันนี้ก็เป็นการใช้เงินเพื่อส่งเสริมภวตัณหา
บางคนก็ใช้เงินเพื่อส่งเสริมวิภวตัณหา
คือไม่อยากแก่ ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากตาย
ก็ใช้เงินเพื่อซื้อวิธีรักษาร่างกายหรือดูแลร่างกาย
ให้แก่ช้าลงไปให้เจ็บไข้น้อยลงไป และอยู่ไปนานๆ ไม่ให้ตายเร็ว
ก็ต้องใช้เงินทองซื้ออุปกรณ์ต่างๆ ซื้ออาหารหรือยาเสริมต่างๆ
เพื่อที่จะบำรุงรักษาร่างกายนี้ให้ชะลอความแก่
ชะลอความเจ็บไข้ได้ป่วย และชะลอความตาย
แต่จะใช้เงินทองมากน้อยเพียงไรไปกับเรื่องราวเหล่านี้
มันก็ห้ามความแก่ ความเจ็บ ความตาย ไม่ได้อยู่ดี
แต่มันไปส่งเสริมวิภวตัณหา
คือความอยากไม่แก่ อยากไม่เจ็บ อยากไม่ตาย
ก็จะทำให้จะต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย ใหม่อีก

(ธรรมะบนเขา ๘ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พวกเราได้มาพบกับพระพุทธศาสนาแล้ว

เราได้ถูกล๊อตเตอรี่รางวัลที่ ๑ แล้ว เราจะไปขึ้นรางวัลหรือไม่ การขึ้นรางวัลของพระพุทธศาสนา ก็คือให้ปฏิบัติ ทาน ศีล ภาวนา นี่เอง ให้ปฏิบัติเต็มที่เลย อย่าทำพอหอมปากหอมคอ ทำให้มันเป็นอาชีพไปเลย เป็นมืออาชีพ หยุดการทำมาหากินแบบอื่น เอาการทำทาน เอาการรักษาศีล เอาการภาวนา นี้มาเป็นอาชีพของเราเลย เพราะว่ามันสำคัญยิ่งกว่าอาชีพของทางร่างกาย

(ธรรมะบนเขา ๘ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ถ้าเราหยุดความอยากได้

ใจของเราจะมีความสุขโดยที่ไม่ต้องมีอะไรมาให้ความสุข
แต่ถ้าใจไม่มีความสงบ ใจของเราก็อยากจะได้สิ่งนั้นสิ่งนี้
บุคคลนั้นบุคคลนี้ มาให้ความสุข
แต่ลืมไปว่าสิ่งที่ได้มานั้น
เป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน เป็นของชั่วคราว
ไม่ช้าก็เร็วก็จะต้องมีการพลัดพรากจากกันไปหรือมีการเปลี่ยนแปลงไป
ร่างกายของคนเวลาเจอกันตอนหนุ่มตอนสาวก็น่าดูน่ารักน่าชม
แต่พออยู่กันไปนานๆ เข้า หน้าตาก็จะแก่ลงเหี่ยวลงไป
บางทีสามีหรือภรรยาเลยต้องแอบไปหาหน้าตาใหม่ๆ เห็นหน้าตาเก่าๆ
อยู่เรื่อยๆ แล้วเบื่อ พอแอบไปหาคนข้างนอก คนข้างในรู้เข้าก็เสียอกเสียใจ
ทะเลาะวิวาทกัน ดีไม่ดีก็ฆ่ากันตายไป
นี่คือความทุกข์ที่เกิดจากความหลง
ความไม่เห็นว่าสิ่งที่เราคิดว่าจะให้ความสุขกับเรานั้น
มันจะต้องเปลี่ยนไป มันจะไม่สามารถให้ความสุขกับเราแบบเดิมได้
เหมือนกับตอนที่เราได้เขามาใหม่ๆ

(ธรรมะบนเขา ๙ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ถ้าขาดอธิษฐานบารมี

คือเป็นคนไม่มีความตั้งใจจะทำอะไร
ก็ต้องหัดฝึกตั้งจิตตั้งใจบังคับตัวเอง
เช่น จัดตารางไว้เหมือนกับเวลาเรียนหนังสือนี้
ทางพระพุทธศาสนาก็มีสอนตารางให้กับพระ
คือตั้งแต่ ๐๖.๐๐ - ๒๒.๐๐ น. ให้ภาวนา
พอถึง ๒๒.๐๐ - ๐๒.๐๐ น. ก็ให้พักผ่อนหลับนอน
พอ ๐๒.๐๐ น. ตื่นขึ้นมาก็ให้ภาวนาต่อ
เดินจงกรม นั่งสมาธิ จนถึงเวลาสว่าง พอสว่างก็ให้ไปบิณฑบาต
บิณฑบาตเสร็จกลับมาขบฉันที่ศาลา เสร็จแล้วก็ทำกิจวัตร
ล้างบาตร เช็ดบาตร กวาดถูศาลา ทำความสะอาดทุกอย่างให้เรียบร้อย
แล้วก็ให้กลับที่ไปกุฏิเพื่อไปภาวนาต่อ ภาวนาจนถึงเที่ยงหรือบ่าย
หรือถ้าเหนื่อยอยากจะพักก็พักได้สักชั่วโมงหนึ่ง
หลังจากนั้นตื่นขึ้นมาก็ให้มาเดินจงกรมนั่งสมาธิต่อ
จนถึงเวลาปัดกวาด ถึงเวลาดื่มน้ำปานะ
ถึงเวลาสรงน้ำอาบน้ำอาบท่า
พออาบน้ำอาบท่าเสร็จก็ให้ภาวนาต่อจนถึงเวลา ๒๒.๐๐ น.
แล้วก็พักผ่อนหลับนอนจนถึง ๐๒.๐๐ น.

(ธรรมะบนเขา ๙ สิงหาคม ๒๕๕๘)

จุดไม้พรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๔๔

พวกเราต้องดูที่เหตุกัน

ถ้าเราอยากจะได้ผล ให้ดูที่เหตุเป็นหลักว่าเหตุเราเท่าไหร่กัน
ผลของเรามันจึงได้เท่านั้น
ทำทาน รักษาศีล ภาวนา ร้อยละสิบ
แล้วจะไปเอาผลร้อยละร้อยมันได้อย่างไร
จะไปเอามรรคผลนิพพานอย่างพระพุทธเจ้า
อย่างพระอรหันตสาวกได้อย่างไร
มันก็ได้แค่ร้อยละสิบเท่านั้นเอง
ทำทาน รักษาศีล ภาวนา ร้อยละสิบนี้ก็อาจจะได้ไปสวรรค์
ไปแป๊บเดียวก็ต้องกลับลงมาแล้วเพราะมันน้อย
เหมือนกับไปอยู่โรงแรม
เรามีเงินไม่กี่บาทแล้วเราจะไปอยู่เป็นเดือนได้อย่างไร
พอเงินหมดเขาก็เชิญออกแล้ว เขาไม่ให้อยู่ต่อ ฉันใด
เวลาที่เราตายไปแล้วได้ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นต่างๆ
เราจะอยู่ได้นานไม่ได้นานก็อยู่ที่การบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา
ของพวกเรานี่แหละ ถ้าบำเพ็ญเพียงร้อยละสิบก็อยู่ได้เดี๋ยวเดียว
ถ้าอยากจะอยู่ได้นานก็ต้องบำเพ็ญมากกว่านั้น
ต้องทำทานมากกว่านั้น ต้องรักษาศีลให้บริสุทธิ์ได้มากกว่านั้น
ต้องภาวนาได้มากกว่านั้น ผลจึงจะมากกว่า

(ธรรมะบนเขา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘)

เหตุผลที่เป็นอย่างไรในสมัยพระพุทธกาล

เหตุผลนั้นก็จะเป็นอย่างนั้นเหมือนกันในสมัยปัจจุบันนี้
ถ้าทำสิบก็ต้องได้สิบ ถ้าทำร้อยก็ได้ร้อย ไม่ใช่สมัยนี้ทำสิบแล้วได้ร้อย
อันนี้อาจจะเป็นเรื่องของการพัฒนาทางโลก
ที่เดี๋ยวนี้สามารถทำอะไรได้มากกว่าสมัยก่อน เช่น การเดินทาง
สมัยก่อนเดินทางจากที่นี่ไปกรุงเทพฯ อาจจะใช้เวลาวันสองวัน
สมัยนี้สามารถไปได้ในระยะเวลาเพียง ๒-๓ ชั่วโมง
แต่อันนี้ไม่ใช่เป็นธรรมะ ไม่ใช่เป็นเหตุของการบำเพ็ญ
และการได้รับผลจากการบำเพ็ญ การบำเพ็ญก็ยังเหมือนเดิมอยู่
ทำทาน รักษาศีล และภาวนา ก็ยังเหมือนเดิมอยู่
เหมือนในสมัยพระพุทธกาล
ต่อให้เดินไปทำทาน มันก็ไม่ได้มากไปกว่านั่งรถไปทำทาน
สมัยพระพุทธกาลเดินไปวัดไปทำทานร้อยละสิบก็จะได้ผลร้อยละสิบ
สมัยนี้นั่งรถมาทำทานร้อยละสิบ ผลก็ได้ร้อยละสิบเหมือนกัน
ต่างกันตรงเวลา เวลาที่เดินทางไปวัด
ถ้าเดินด้วยเท้าอาจจะใช้เวลาที่ยาวกว่านานกว่า
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าจะได้ผลมากกว่าการที่เดินทางด้วยรถยนต์
ที่ใช้เวลาเพียงเล็กน้อยก็ถึงจุดหมายปลายทาง
ดังนั้นอย่าไปหลงประเด็น
อย่าไปคิดว่าเหตุผลสมัยนี้มันต่างกับเหตุผลสมัยพุทธกาล

(ธรรมะบนเขา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘)

ขอให้พวกเราทุ่มเทศรัทธาและความเพียร

ให้กับการศึกษาและกับการปฏิบัติเถิด พยายามดึงตัวเราออกจากความหลง ออกจากการเดินทางไปสู่ลาภ ยศ สรรเสริญ ไปสู่ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ให้เดินทางไปสู่ทาง ของทาน ศีล ภาวนา กัน ให้ทำทาน ให้มากขึ้นไปตามลำดับ ควรจะ เปรียบเทียบเมื่อสิบปีก่อนเราทำทาน เท่าไหร่ สิบปีนี้สิบปีผ่านไปแล้วเรา ทำทานได้เพิ่มมากขึ้นเท่าไหร่ เมื่อก่อน ทำร้อยละสิบ เดี๋ยวนี้ยังทำร้อยละสิบ อยู่หรือเปล่า รักษาศีลเมื่อก่อนนี้ ได้ร้อยละสิบ เดี๋ยวนี้ยังรักษาศีล ได้ร้อยละสิบอยู่หรือเปล่า เมื่อก่อน ภาวนาได้ร้อยละสิบ เดี๋ยวนี้เรายัง ภาวนาได้ร้อยละสิบอยู่หรือเปล่า ให้ดูตรงเหตุ ถ้ายังร้อยละสิบ ผลมัน ก็ยังร้อยละสิบอยู่นั่นแหละ มันจะ ให้เป็นร้อยได้อย่างไร ถ้าเหตุมัน ไม่เต็มร้อย ถ้าเมื่อก่อนนี้ร้อยละสิบ วันนี้ร้อยละร้อย อย่างนี้ซิถึงจะน่าฟัง เมื่อก่อนเคยทำทานร้อยละสิบ เดี๋ยวนี้ได้ทำทานร้อยละร้อย คือมี เท่าไหร่ก็ให้หมดบริจาคไปหมด ไม่มี เงินทองหลงเหลือติดตัว แล้วก็มา อยู่แบบนักบวชแล้ว นี่คือการทำทาน ร้อยเต็มร้อยแบบที่พระพุทธเจ้าและ พระอรหันตสาวกทั้งหลายได้ทำกัน ท่านทำร้อยเต็มร้อย ท่านไม่มีทรัพย์ สมบัติข้าวของเงินทองไว้ซื้อข้าวของ ซื้ออาหาร ซื้ออะไรต่างๆ แล้ว ท่านอยู่ แบบผู้ขอแล้ว อยู่กับการให้ของ ผู้อื่นแล้ว

(ธรรมะบนเขา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘)

นักรบในสมรภูมินี้

เวลานอนหรือเวลารับประทานอาหาร
ก็ต้องกอดปืนนอนไปด้วยรับประทานไปด้วย
เพราะไม่รู้ว่าเวลาใดข้าศึกศัตรูจะบุกรุกเข้ามาเมื่อไหร่
ถ้าไปวางไว้ที่อื่น เวลาเกิดภาวะฉุกเฉินขึ้นมาจะคว้าไม่ทันการณ์นั่นเอง
ดังนั้นจะต้องอยู่ติดคู่ไปกับกายเลย ฉันใด
ปัญญาก็ต้องเป็นอย่างนั้น ต้องอยู่คู่กับใจตลอดเวลา
พอเวลาเกิดตัณหาปรากฏขึ้นมา
ก็สามารถใช้ปัญญาทำลายได้ทันท่วงที
ถ้าไม่อยู่ใกล้ พอถึงเวลาก็คว้าหาไม่เจอ พอตัณหาเกิดขึ้นมา
แทนที่จะฆ่าตัณหากลับไปทำตาม ยกธงขาวยอมแพ้
สั่งให้ทำอะไรก็ทำตามทันที สั่งให้ไปดื่มก็ดื่มทันที
สั่งให้ไปดูก็ดูทันที สั่งให้รับประทานก็รับประทานทันที
สั่งให้ไปรักไปหลงก็ไปทำทันที
ก็เลยไม่มีวันที่จะสามารถทำลายตัณหาให้หมดไปจากใจได้

(ธรรมะบนเขา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘)

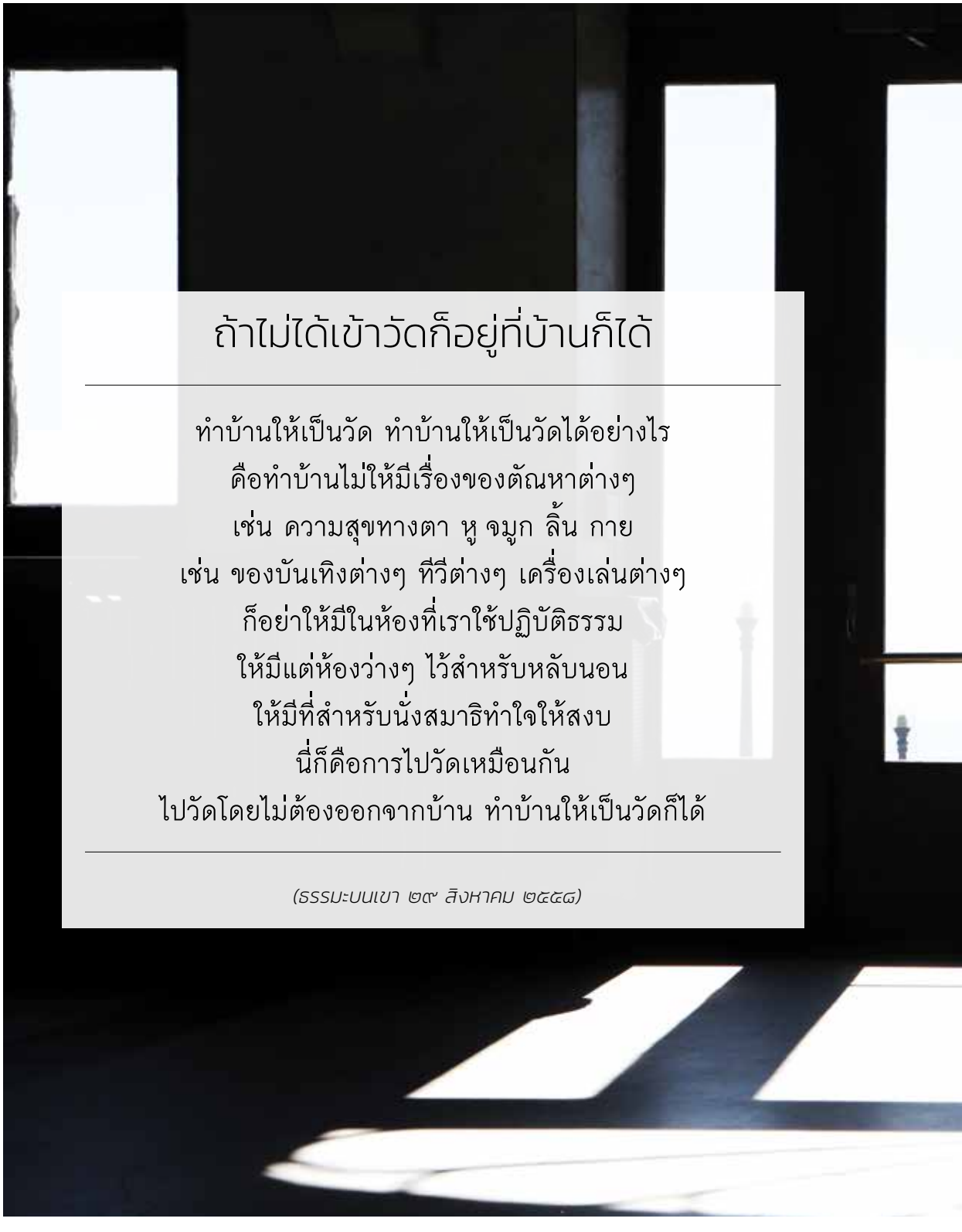

ถ้าไม่ได้เข้าวัดก็อยู่ที่บ้านก็ได้

ทำบ้านให้เป็นวัด ทำบ้านให้เป็นวัดได้อย่างไร
คือทำบ้านไม่ให้มีเรื่องของตัณหาต่างๆ
เช่น ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย
เช่น ของบันเทิงต่างๆ ทีวีต่างๆ เครื่องเล่นต่างๆ
ก็อย่าให้มีในห้องที่เราใช้ปฏิบัติธรรม
ให้มีแต่ห้องว่างๆ ไว้สำหรับหลับนอน
ให้มีที่สำหรับนั่งสมาธิทำใจให้สงบ
นี่ก็คือการไปวัดเหมือนกัน
ไปวัดโดยไม่ต้องออกจากบ้าน ทำบ้านให้เป็นวัดก็ได้

(ธรรมะบนเขา ๒๙ สิงหาคม ๒๕๕๘)

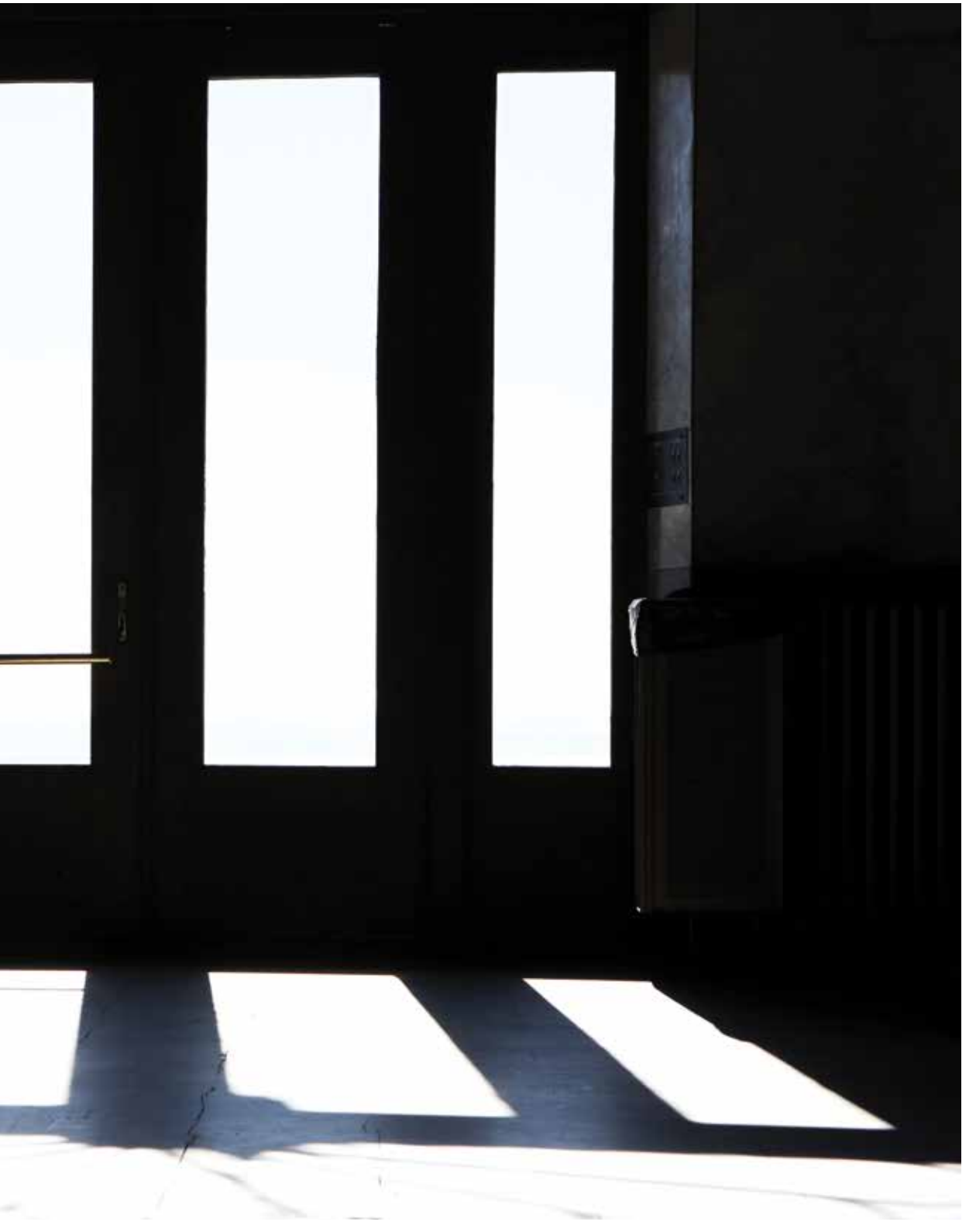

การที่จะพบ พระอริยสัจ ๔ นี้

จะต้องมีปัญญาระดับของพระโพธิสัตว์เท่านั้น ซึ่งมีน้อยมากที่จะมาเป็นพระโพธิสัตว์กัน พวกเรานี้ไม่ถือว่าเป็นพระโพธิสัตว์ พวกเราเป็นเพียงพวกสาวกภูมิ ต้องรอให้มีพระพุทธเจ้ามาปรากฏ มานำเอาพระอริยสัจ ๔ มาเผยแผ่สั่งสอนให้แก่พวกเรา พวกเราจึงจะสามารถรู้จักพระอริยสัจ ๔ และสามารถปฏิบัติกิจในพระอริยสัจ ๔ ได้อย่างสมบูรณ์ หรือขณะที่รู้แล้วได้ยินแล้ว แต่ก็ยังไม่สามารถปฏิบัติกันได้ก็มีจำนวนมาก มีจำนวนไม่มากเลยที่สามารถจะปฏิบัติภารกิจของพระอริยสัจ ๔ ได้ อย่างใน

สมัยปัจจุบันนี้พวกเราก็คงจะได้พบได้กราบไหว้พระเกจิอาจารย์ทั้งหลาย พระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบทั้งหลาย ท่านเหล่านั้นแหละเป็นผู้ที่ได้เรียนรู้พระอริยสัจ ๔ จากพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า หลังจากที่ได้เรียนรู้แล้วท่านก็นำเอามาปฏิบัติ มาปฏิบัติกิจในพระอริยสัจ ๔ มากำหนดรู้ทุกข์ มาละสมุทัย มาทำนิโรธให้แจ้ง มาเจริญมรรคให้สมบูรณ์ พอท่านปฏิบัติกิจในพระอริยสัจ ๔ ได้สมบูรณ์ ท่านก็ได้เป็นพระอรหันตสาวกขึ้นมา หลังจากที่ท่านตายไปแล้ว อัฐิก็กลายเป็นพระธาตุไป อันนี้เป็นเครื่องยืนยันว่าบุคคลนี้ได้หลุดพ้นแล้ว จิตของท่านได้สะอาดบริสุทธิ์ ได้ทำลายตัณหาต่างๆ หมดไปจากจิตจากใจแล้ว ไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

(ธรรมะบนเขา ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พระคุณของพระพุทธเจ้าที่มีต่อพวกเรานี้

เป็นพระคุณที่ยิ่งใหญ่กว่าพระคุณของบิดามารดา
บิดามารดาของพวกเรานี้ให้ร่างกายแก่พวกเรา
แต่ร่างกายของพวกเรานี้ก็ยังต้องแก่ ต้องเจ็บ ต้องตาย ไป
แต่สิ่งที่พระพุทธเจ้าให้กับพวกเราคือพระธรรมคำสอนนี้
จะทำให้จิตใจของพวกเราไม่ต้องกลับมา
เกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป
ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้า พวกเราตอนนี้ก็ยังต้องเวียนว่ายตายเกิด
กันไปอย่างไม่มีวันจบวันสิ้น เพราะพวกเราเองคงไม่มีปัญญา
ที่จะสามารถรู้พระอริยสัจ ๔ ได้ด้วยตนเอง
และสามารถปฏิบัติจนทำให้จิตนั้น
พ้นจากความทุกข์ทั้งหลายได้
ทำให้เราก็จะต้องเวียนว่ายตายเกิดต่อไป
แบบไม่มีวันสิ้นสุด

(ธรรมะบนเขา ๑๓ กันยายน ๒๕๕๘)

ถ้ามีสมาธิแล้ว

ใจจะกลับเข้ามามองข้างในแล้วจะมองเห็นใจ ถ้ามองเห็นใจ ใจก็จะเห็นอริยสัจ ๔ กำลังทำงานอยู่ ถ้ามีธรรมมากก็จะเป็นมรรคกับนิโรธเป็นส่วนใหญ่ ถ้ามีกิเลสมากมีตัณหามากก็จะเป็นทุกข์กับสมุทัยทำงานกันเป็นส่วนใหญ่ เพราะธรรมทั้ง ๒ คู่นี้ผลัดกันทำหน้าที่ เหมือนแข่งกัน ถ้ากิเลสมีกำลังมากกว่า ธรรมะก็จะไม่ได้ออกมาแสดงตัว ถ้าธรรมะมีกำลังมากกว่า กิเลสก็จะไม่ออกมาแสดงตัว ถ้ากิเลสไม่แสดงตัว ความทุกข์ก็จะไม่ปรากฏ ถ้ากิเลสตัณหาแสดงตัว ความทุกข์ก็จะปรากฏขึ้นมา เวลาที่เราเกิดความทุกข์ใจก็ขอให้เราเข้ามาแก้ที่ข้างใน แต่ถ้าเราไม่มีสมาธิ เราจะไม่แก้ที่ข้างใน เราจะไปแก้ที่ข้างนอก แก้ในสิ่งที่ทำให้เราไม่สบายใจ

(ธรรมะบนเขา ๑๓ กันยายน ๒๕๕๘)

เวลามีใครทำให้เราไม่สบายใจ

เราต้องไปจัดการกับเขาอย่างใดอย่างหนึ่ง
เพื่อที่เราจะได้หายจากความไม่สบายใจ
แต่มันก็เป็นการหายชั่วคราว เดี๋ยวก็มีคนอื่นเข้ามาแทนที่
มาทำให้เราไม่สบายใจอีก เราก็ต้องไปกำจัดเขาอีก
แล้วการกำจัดเขาก็อาจจะเป็นการสร้างเวรสร้างกรรมกันขึ้นมา
แทนที่จะกำจัดเขาให้หายไป
เขากลับจะมาหาเราบ่อยขึ้นเสียอีก
เพราะเขายังแค้นอยู่ภายในใจที่เราไปกำจัดเขา
วิธีที่แก้ปัญหาของใจเรานั้น
ต้องแก้ที่ตัณหาความอยากของเรา อย่าอยากให้เขาหายไป
อย่าอยากให้เขาเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้
หยุดความอยากเสีย
เขาจะเป็นอย่างไร เขาจะอยู่เขาจะไปก็เรื่องของเขา
ถ้าไม่มีความอยากแล้ว
เราจะไม่เดือดร้อนกับการอยู่กับการไปของเขา
แล้วเราจะไม่มีเวรไม่มีกรรมกับเขา

(ธรรมะบนเขา ๑๓ กันยายน ๒๕๕๘)

จุดในพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๖

การที่เราได้ยินได้ฟังว่า

มีคนเวลาได้ฟังเทศน์ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้าแล้ว
ก็สามารถบรรลุพระนิพพานได้เลย
อันนี้ก็เป็นกรณีพิเศษ
เพราะบุคคลนั้นเขาได้ปฏิบัติมาก่อนแล้วในอดีตชาติ
พอเขาได้พบกับพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
พอได้ยินได้ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า
เขาก็สามารถที่จะบรรลุธรรมได้เลย
เขาเป็นเหมือนกับบัวที่อยู่เหนือน้ำแล้ว
บัวที่รอแสงสว่างของพระอาทิตย์ก็จะทำให้บัวนั้นบานออกมา
ใจของผู้ที่มีคุณธรรมต่างๆ เช่น มีศีลมีสมาธิแล้วนี้
ก็เพียงแต่รอรับแสงสว่างแห่งธรรมที่เรียกว่าปัญญาเท่านั้น
พอได้รับฟังพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า
ได้รับการถ่ายทอดปัญญาของพระพุทธเจ้า
ก็สามารถที่จะบรรลุธรรมได้เลย

(ธรรมะบนเขา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

ถ้าเราฟังธรรมแล้วเรายังไม่ได้บรรลุธรรม

ก็แสดงว่าใจของเรานั้นยังไม่ได้โผล่เหนือน้ำขึ้นมา
อาจจะอยู่กลางน้ำหรืออาจจะอยู่ปริ่มน้ำ
รอวันเวลาที่จะเจริญเติบโตขึ้นมาด้วยการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง
ถ้าเรายังไม่มีศีล เราก็ต้องรักษาศีลให้ได้ก่อน
รักษาศีล ๕ ให้ได้ก่อนแล้วค่อยไปรักษาศีล ๘
หรือรักษาศีล ๑๐ หรือศีล ๒๒๗
ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗
นี้ก็ถือว่าเป็นศีลที่อยู่ในระดับใกล้เคียงกัน
พร้อมที่จะสนับสนุนให้ก้าวขึ้นสู่การภาวนา
คือสมถภาวนา คือการทำใจให้สงบเป็นสมาธิ
ถ้าเรามีศีลแล้ว เรามีสมาธิแล้ว เวลาเราฟังธรรมของพระพุทธเจ้า
หรือนำธรรมของพระพุทธเจ้ามาพินิจพิจารณา
เราก็จะสามารถบรรลุธรรมขั้นต่างๆ ได้

(ธรรมะบนเขา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

การที่จะสอนใครนี้

ต้องดูว่าคนที่เราจะสอนนี้เขาสนใจหรือไม่ เขาต้องการจะฟังหรือไม่ เขาอยากจะรู้หรือไม่ ถ้าเขาไม่สนใจไม่อยากจะฟังก็อย่าไปเสียเวลา เพราะเหมือนพูดกับคนหูหนวกตาบอด พูดไปเขาก็ไม่ได้ยิน เพราะหูของเขาไม่ได้หงายขึ้นมารับเสียงธรรมที่เราจะบอกเขา ใจของเขาคว่ำลงไป เหมือนกับแก้วน้ำที่คว่ำอยู่ เวลาเราจะเทน้ำใส่แก้วเราต้องหงายแก้วขึ้นมาก่อน เราจึงจะสามารถเทน้ำลงไปในแก้วได้ ถ้าแก้วคว่ำอยู่แล้วเทน้ำไป เทไปเท่าไรก็ไม่มีน้ำติดอยู่ในแก้วแม้แต่หยดเดียว

(ธรรมะบนเขา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

สมัยก่อนวันพระเป็นวันที่พุทธศาสนิกชน

ไม่ต้องทำงานทำการกัน เป็นวันที่มีเวลาว่าง
ที่จะเข้าไปวัดเพื่อไปรักษาศีล ๘
เพื่อไปเจริญสมถภาวนาวิปัสสนาภาวนากันได้
ในสมัยนี้เนื่องจากกาลเวลาเปลี่ยนไป
วันหยุดของพุทธศาสนิกชนนี้
ไม่ได้ตรงกับวันพระเหมือนในอดีตเสียแล้ว
ก็ต้องใช้วันหยุดที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นวันพระแทน
เช่น สมัยนี้หยุดวันเสาร์วันอาทิตย์กัน
ก็ให้ไปวัดวันเสาร์วันอาทิตย์แทน
หรือวันไหนที่มีวันหยุดหลายๆ วัน
เช่น หยุดทีละ ๓ วันบ้าง ๕ วันบ้าง
ถ้าต้องการพบกับความสุขที่แท้จริง พบกับที่พึ่งที่แท้จริงที่ถาวร
ก็ต้องใช้เวลาของวันหยุดเหล่านี้เข้าไปศึกษาไปปฏิบัติ
ไปรักษาศีล ๘ เจริญสติรักษาใจให้สงบ
ไปฟังเทศน์ฟังธรรมเพื่อให้เกิดปัญญา
เพื่อจะได้นำมาทำให้ใจได้บรรลุธรรมขั้นต่างๆ ได้
ถ้าทำอย่างนี้ได้ก็จะเจริญก้าวหน้าขึ้นไปตามลำดับ

(ธรรมะบนเขา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

พอมีเวลาว่างไม่ต้องทำภารกิจการงานต่างๆ

ก็ให้มานั่งขัดสมาธิหรือมานั่งบนเก้าอี้ห้อยเท้า แล้วแต่ความถนัด ถ้ายังนั่งขัดสมาธิไม่ได้ก็นั่งบนเก้าอี้ไปก่อน แล้วก็ใช้การบริกรรมพุทโธกำกับใจไป ถ้าเหนื่อย ไม่อยากจะบริกรรม อยากจะใช้การดูลมหายใจเข้าออก ก็ใช้แทนกันได้ ขอให้ใจจดจ่ออยู่กับเรื่องนั้นเรื่องเดียว อยู่กับพุทโธอย่างเดียวหรืออยู่กับลมเพียงอย่างเดียว ไม่ไปคิดถึงเรื่องนั้นเรื่องนี้ ไม่นานใจก็จะเข้าสู่ความสงบได้

(ธรรมะบนเขา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

คนที่ไม่ได้ศึกษาพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า

จะไม่รู้เรื่องของจิตใจเลย จะรู้เรื่องของร่างกายเพียงอย่างเดียว
ก็คิดว่าถ้าร่างกายมันเจ็บไข้ได้ป่วยมันทรมาน
ถ้าฆ่ามันแล้วมันก็จะได้หายทรมาน แต่มันไม่ได้หาย
เพราะว่าความทรมานมันไม่ได้อยู่ที่ร่างกาย แต่มันอยู่ที่ใจ
ร่างกายตายไป ความทรมานก็ยังอยู่ที่ใจต่อไป
เวลาตายไปก็ต้องไปทุกข์ทรมานอยู่ในอบายก่อน
จนกระทั่งกำลังของความอยากที่สร้างความทุกข์ทรมานใจนี้
มันจะอ่อนลงไปจนใจกลับมาอยู่ในสภาพปกติ
ก็จะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์ใหม่อีก กลับมาแก่ มาเจ็บ มาตาย ใหม่อีก
แล้วก็กลับมาฆ่าตัวตายใหม่อีก ก็จะเป็นอย่างนี้ไปเรื่อยๆ
ถ้าไม่ได้พบกับคำสอนของพระพุทธเจ้า
ถ้าไม่ได้เอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ
การเวียนว่ายตายเกิดก็จะเวียนว่ายตายเกิด
อย่างทุกข์ทรมานใจไปทุกภพทุกชาติ

(ธรรมะบนเขา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

การระลึกถึงความตายนี้

ก็เป็นการเจริญสติในรูปแบบหนึ่งซึ่งเหมือนกับการบริกรรมพุทโธ ผู้ใดที่มีจิตที่กล้าหาญ ไม่กลัวความตาย ก็สามารถใช้การเจริญมรณานุสตินี้ได้เหมือนกับการใช้คำบริกรรมพุทโธ แต่ถ้าผู้ใดมีจิตที่ไม่กล้าหาญ พอคิดถึงความตายแล้วก็เป็นเหมือนเทียนถูกไฟรน ก็ไม่สามารถที่จะพิจารณาได้อย่างต่อเนื่อง ก็ต้องใช้การบริกรรมพุทโธสร้างกำลังของใจให้เกิดขึ้นก่อน ใช้คำบริกรรมพุทโธอยู่อย่างต่อเนื่องเหมือนกับการใช้มรณานุสติ ถ้าใช้พุทโธได้อย่างต่อเนื่อง ใจก็จะมีความแข็งแกร่งขึ้นมา พอแข็งแกร่งขึ้นมาแล้วก็จะสามารถเจริญมรณานุสติได้ เพราะการเจริญมรณานุสตินี้นอกจากเป็นการเจริญสติแล้ว ก็เป็นการเจริญปัญญาควบคู่ไปด้วย

(ธรรมะบนเขา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

เจ้าหน้าที่ตำรวจที่ไม่มีเสื้อกันกระสุน

เวลาออกไปปฏิบัติการ
เวลาคู่ต่อสู้เขายิงปืนมาถูกร่างกาย
ก็จะต้องทะลุเข้าไปในร่างกาย จะต้องบาดเจ็บสาหัสหรือถึงแก่เสียชีวิตไป
แต่ถ้ายอมเสียเงินไปซื้อ
เอาเงินที่จะไปเที่ยวซื้อเหล้าซื้อสุราซื้อบุหรี่ซื้ออะไรต่างๆ นี้
มาซื้อเสื้อเกราะกันกระสุนเอาไว้ใส่เวลาออกปฏิบัติการ
เวลาถูกยิงก็จะได้ปลอดภัย กระสุนจะไม่เข้าสู่ร่างกาย
พวกเราก็เป็นเหมือนเจ้าหน้าที่ตำรวจเหมือนกัน
เราต้องยอมเสียสละเงินทองที่เราจะเอาไปซื้อ
ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย เอามาซื้อบุญซื้อกุศล
เอามาทำบุญเอามาปฏิบัติธรรมดีกว่า
เอามาเจริญสติ เอามาเจริญสมาธิ เอามาเจริญปัญญา
เพื่อที่เราจะได้มีเสื้อกันกระสุนให้แก่จิตใจของพวกเรา
เวลากระสุนของความทุกข์มันพุ่งตรงเข้ามาที่ใจของเรา
ใจของเราจะได้มีเกราะคุ้มกัน จะได้ไม่ทุกข์จะไม่เดือดร้อน
บุคคลที่มีเสื้อเกราะกันกระสุนนี้คือใคร
ก็คือพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลายนี่เอง

(ธรรมะบนเขา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

มีคำพูดว่า การเดินทาง

ระยะยาวไกลถึง ๑๐๐ กิโล ๑,๐๐๐ กิโล ก็ต้องเริ่มต้นจากก้าวแรกก่อน ถ้าไม่มีก้าวแรกก้าวออกไป การเดินทางก็จะไม่สามารถเดินทางไปถึงจุดหมายปลายทางได้ ไม่ว่าการเดินทางนั้นจะใกล้หรือจะไกลขนาดไหนก็ตาม ดังนั้นก้าวแรกของการปฏิบัติธรรมของพุทธศาสนิกชนก็คือ การไปวัดในวันพระ ไปถือศีลอุโบสถ คือถือศีล ๘ นี่เอง

(ธรรมะบนเขา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

ผู้ที่ยังมีจิตใจที่ไม่เข้มแข็งพอ

ต้องไปถือศีล ๘ ที่วัด ไปอยู่ในพระอุโบสถ
เพราะในพระอุโบสถนี้ในโบสถ์นี้จะไม่มีคนกินข้าวเย็น
จะไม่มีการร่วมหลับนอนกัน จะไม่มีทีวีให้ดู
ไม่มีละครให้ดู ไม่มีภาพยนตร์ ไม่มีเพลงให้ฟัง
มีแต่การสวดมนต์ มีแต่การฟังเทศน์ฟังธรรม
มีแต่การนั่งสมาธิ
นี่คือก้าวแรกของการปฏิบัติธรรม
เพื่อที่จะหลุดพ้นออกจากการเวียนว่ายตายเกิด
ซึ่งเป็นการเดินทางที่ระยะยาวนานพอสมควร
สำหรับบางคนอาจจะต้องใช้เวลาหลายภพหลายชาติ
ถ้าอินทรีย์และสติปัญญายังไม่แก่กล้าพอ
ยังไม่สามารถสร้างอินทรีย์ให้แก่กล้าได้พอในชาตินี้
ก็อาจจะต้องรอไปทำต่อในภพหน้าชาติหน้า

(ธรรมะบนเขา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

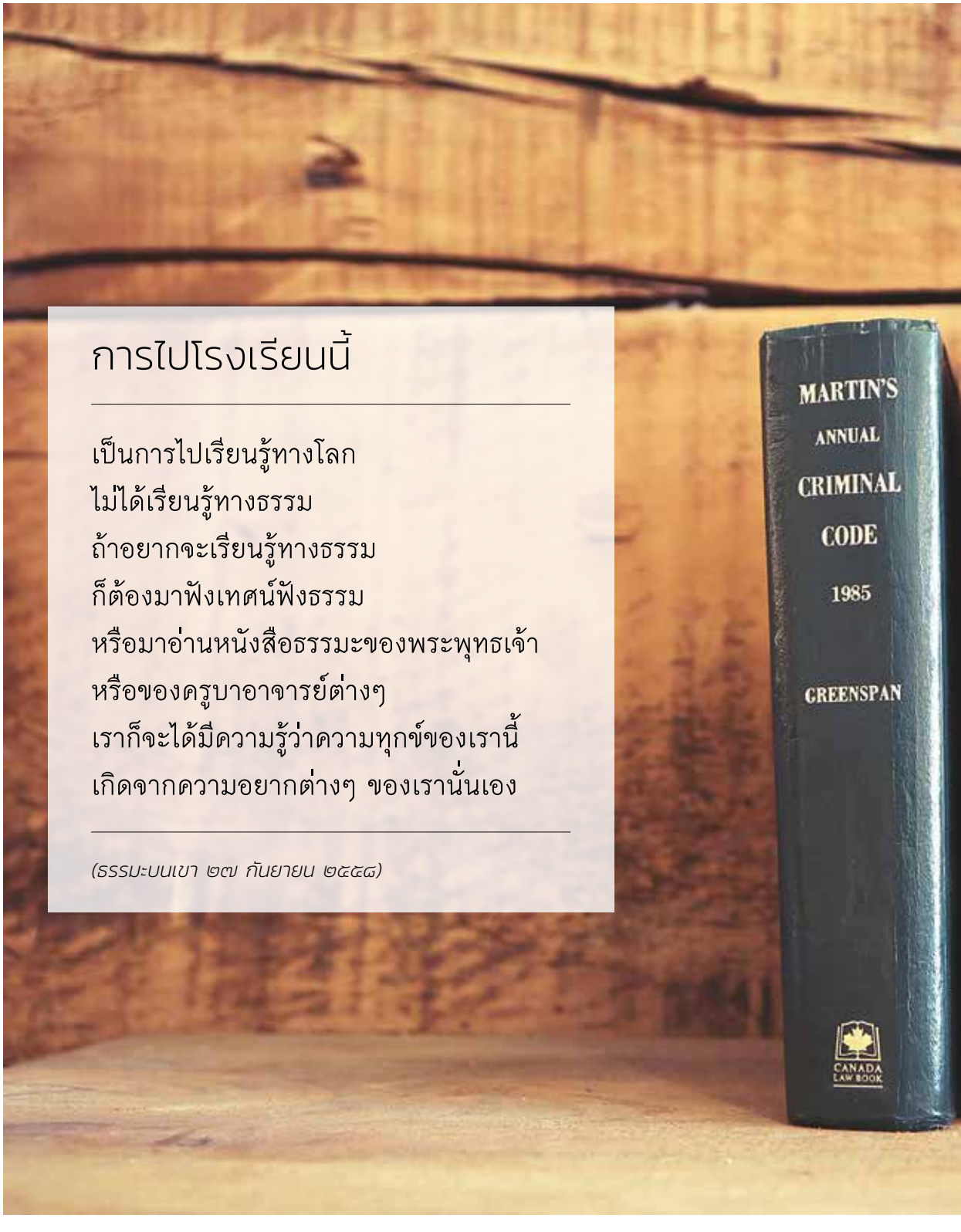

การไปโรงเรียนนี้

เป็นการไปเรียนรู้ทางโลก
ไม่ได้เรียนรู้ทางธรรม
ถ้าอยากจะเรียนรู้ทางธรรม
ก็ต้องมาฟังเทศน์ฟังธรรม
หรือมาอ่านหนังสือธรรมะของพระพุทธเจ้า
หรือของครูบาอาจารย์ต่างๆ
เราก็จะได้มีความรู้ว่าความทุกข์ของเรานี้
เกิดจากความอยากต่างๆ ของเรานั่นเอง

(ธรรมะบนเขา ๒๗ กันยายน ๒๕๕๘)

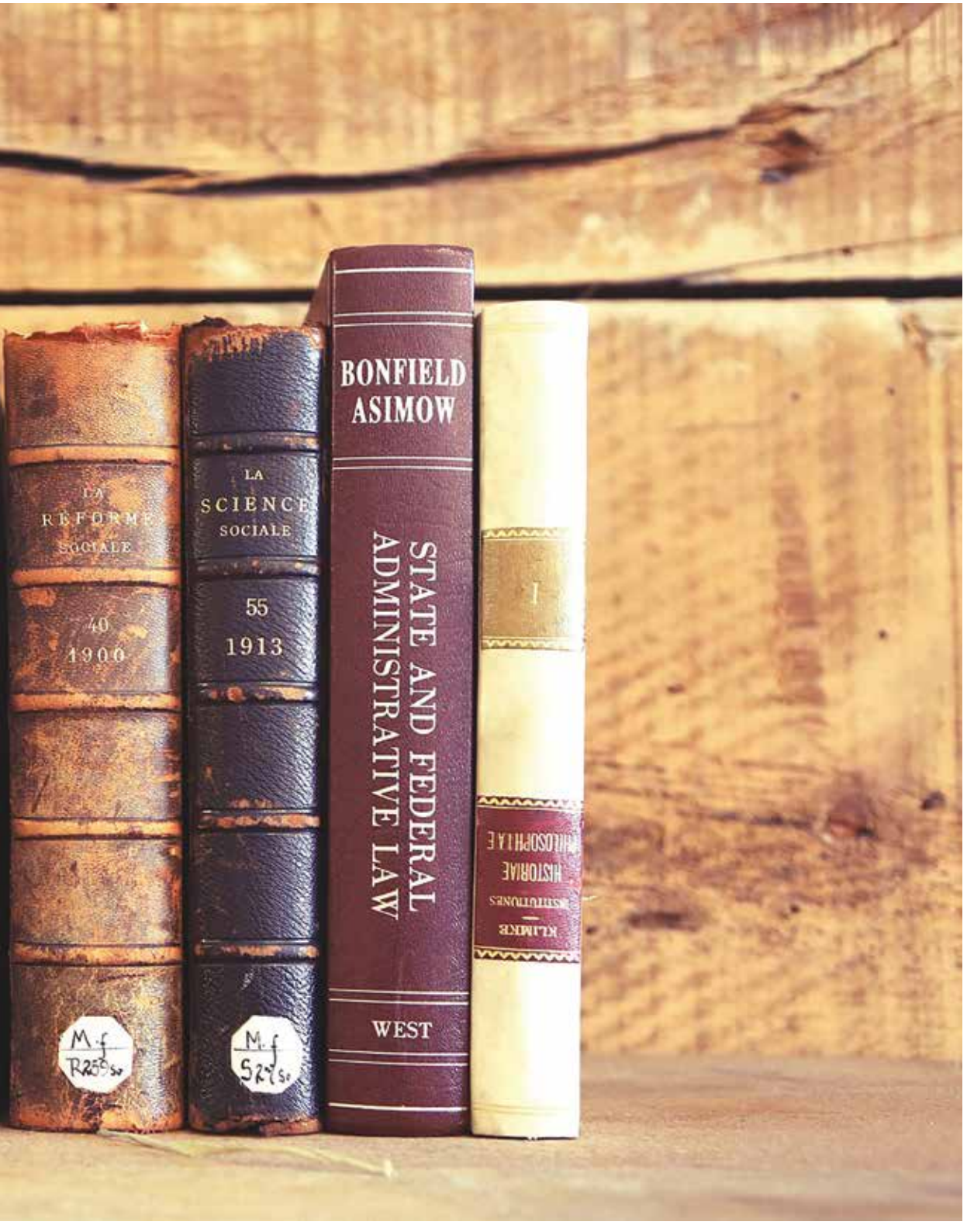
LA
RÉFORME
SOCIALE
40
1900
LA
SCIENCE
SOCIALE
55
1913
BONFIELD
ASIMOW
STATE AND FEDERAL
ADMINISTRATIVE LAW
WEST

ถ้าเราอยากได้สรณะ

คือ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
เราก็ต้องสละทรัพย์สมบัติไป
ไม่ถือทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทองต่างๆ
เป็นสรณะมากเกินความจำเป็น
คือขอให้มันเป็นสรณะของทางร่างกายเท่านั้นเอง
คือให้ร่างกายมีปัจจัย ๔
มีอาหาร มีเครื่องนุ่งห่ม มีที่อยู่อาศัย มียารักษาโรค
อันนี้จำเป็นจะต้องมี เป็นสรณะของร่างกาย
แต่ไม่ต้องมีมากมายเพื่อที่จะเอาไปดับความทุกข์ด้วยการเสพกามต่างๆ
เสพรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ต่างๆ อันนี้ไม่ใช่วิธีดับทุกข์
แต่เป็นการสร้างความทุกข์เพิ่มขึ้นมาให้มากขึ้น
เหมือนกับเวลาเกิดไฟไหม้ ถ้าเรามีแต่น้ำมัน
เราก็เลยเทน้ำมันลงไปในกองไฟ
คิดว่าเทน้ำมันแล้วจะดับไฟได้
เวลาเทลงไปใหม่ๆ น้ำมันมันยังไม่ร้อน
ไฟก็ทำท่าจะดับ แต่พอน้ำมันเริ่มร้อนขึ้นมา
ไฟที่ทำท่าจะดับก็กลับลุกโชนลุกขึ้นมาใหญ่โตกว่าเดิม
อันนี้แหละคือวิธีการใช้ทรัพย์สมบัติข้าวของเงินทอง
ดับความทุกข์ใจ ดับความไม่สบายใจ

(ธรรมะบนเขา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)

เวลาเรา ไม่สบายใจ

เราก็ไปเที่ยวกันไปช้อปปิ้งกัน ไปใช้เงินทองกันอย่างสนุกสนาน ซื้อของฟุ่มเฟือยต่างๆ กินอาหารหรูหรา เข้าร้านอาหารหรูหรา ไปพักโรงแรมหรูหราอะไรต่างๆ เหล่านี้ ความทุกข์ที่มีอยู่ในใจก็ถูกระงับไปชั่วคราว พอกลับมาบ้าน ความทุกข์ที่ถูกระงับก็กลับคืนขึ้นมาใหม่ แล้วก็จะบีบบังคับให้เราต้องออกไปเที่ยวใหม่ ออกไปใช้เงินใหม่ ทำอย่างนี้ไปไม่นานเดี๋ยวเงินก็ไม่พอใช้ พอเงินไม่พอใช้ทีนี้ก็ยิ่งเดือดร้อนขึ้นไปใหญ่

แทนที่จะดับความไม่สบายใจด้วยการไปรักษาศีล ไปภาวนา มันไม่ต้องใช้เงิน หรือถ้าใช้อย่างมากก็จ่ายค่าน้ำค่าไฟหรือค่าทำนุบำรุงวัดเท่านั้นเอง ถ้าไปดับความทุกข์แบบที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้ดับคือทำทานนี้ สละทรัพย์สมบัตินี้ไป เอาเงินที่จะไปเที่ยวนี้ก็เอาไปทำบุญให้หมดเลย เพื่อที่เราจะได้ไม่ต้องใช้เงินใช้ทองอีกต่อไป เมื่อเราไม่ต้องใช้เงิน เราก็ไม่ต้องไปหาเงิน เราก็จะได้มีเวลามาบำเพ็ญได้อย่างเต็มที่

(ธรรมะบนเขา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)

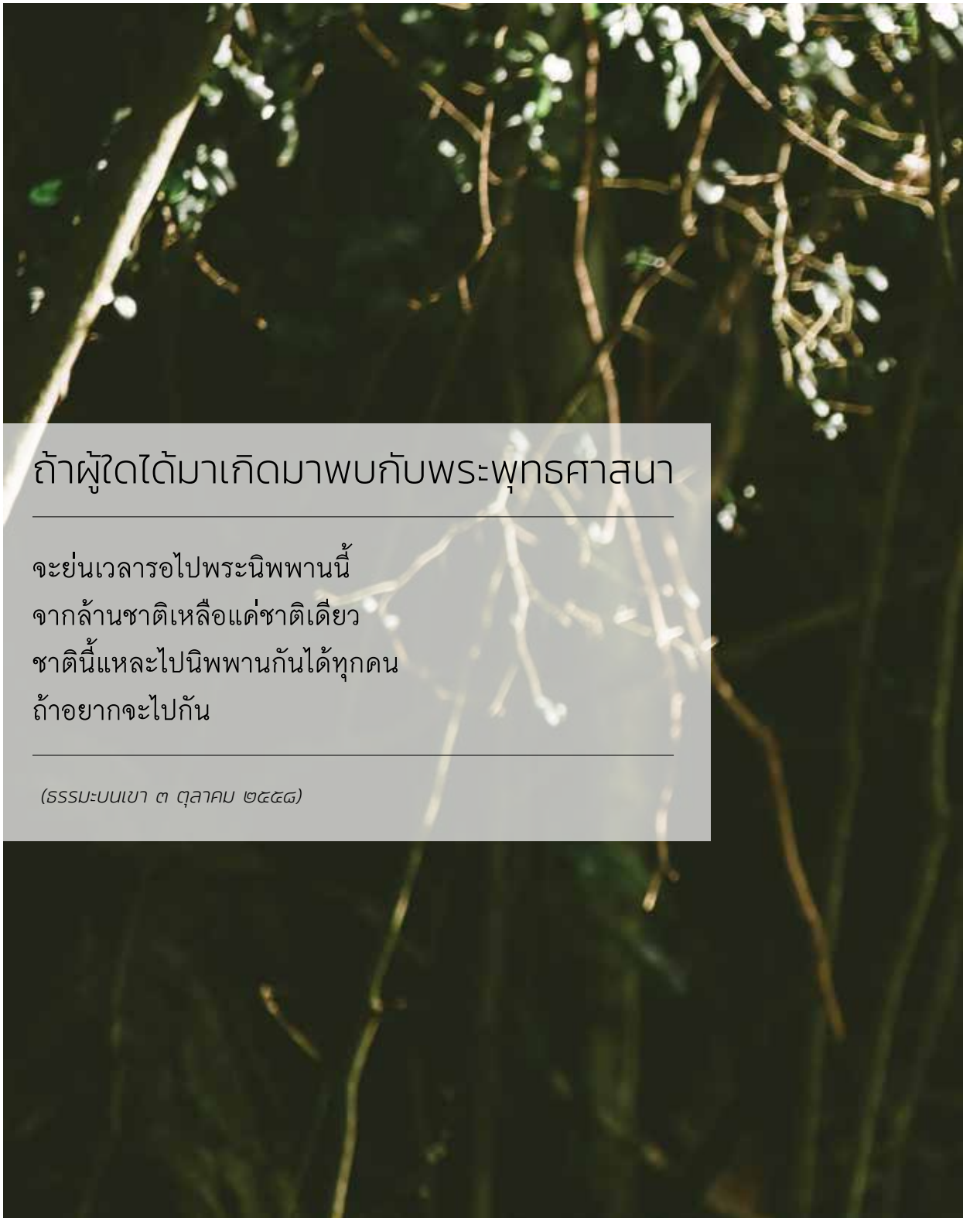

ถ้าผู้ใดได้มาเกิดมาพบกับพระพุทธศาสนา

จะย่นเวลารอไปพระนิพพานนี้
จากล้านชาติเหลือแค่ชาติเดียว
ชาตินี้แหละไปนิพพานกันได้ทุกคน
ถ้าอยากจะไปกัน

(ธรรมะบนเขา ๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)

เพื่อนของเราส่วนใหญ่

มักจะเป็นศัตรูในคราบของเพื่อนโดยที่เราไม่รู้สึกตัว
เขาจะชวนเราไปทางลาภ ยศ สรรเสริญ
ไปหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งเราเองก็มีความยินดีอยู่แล้ว
พอมีใครมาชวนไปในทางนี้ก็เลยมีข้ออ้างทันทีว่ากลัวจะเสียเพื่อน
ยินดีที่จะเสียมรรค ผล นิพพาน
มรรค ผล นิพพาน นี้ถ้าได้มาแล้วมันจะเป็นของที่อยู่กับเราอย่างถาวร
แต่เพื่อนที่เรากลัวจะเสียนี้ไม่ช้าก็เร็วก็ต้องตายจากกันอยู่ดี
แล้วก็ไม่มีประโยชน์อะไรในทางธรรมเลย
แต่กลับจะเป็นโทษในทางธรรม
แทนที่จะพาให้เราไปปลีกวิเวกไปภาวนา
ไปทำใจให้สงบ ไปทำใจให้ฉลาด
กลับชวนเราไปทำใจให้โง่
ทำใจให้คลั่งใคล้หลงใหลกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ที่มีอยู่ในโลกนี้มานับตั้งแต่เรายังไม่เกิด แล้วก็จะมีอย่างนี้ต่อไป
แล้วก็ไม่มีคุณมีประโยชน์อะไรกับจิตใจเลย
มีแต่โทษเพราะเป็นเหมือนยาเสพติด
ถ้าลองได้ติดในการเสพรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ แล้ว
ก็จะต้องเสพอยู่เรื่อยๆ จะไม่สามารถที่จะไปปลีกวิเวก
ไปเจริญธรรมขั้นต่างๆ ได้

(ธรรมะบนเขา ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

พระพุทธเจ้า

หลังจากที่อยู่ได้ถึง ๘๐ ปี ก็ต้องจากพวกเราไป
แต่การจากของร่างกายนี้ไม่ได้เป็นการจากของที่พึ่ง
ที่พึ่งนี้พระพุทธเจ้าได้ทรงฝากไว้ในพระธรรมคำสอน
ถ้าเราศึกษาพระธรรมคำสอนแล้วเราปฏิบัติตามได้
เราก็จะสามารถมีที่พึ่งอย่างที่พระพุทธเจ้ามีได้
โดยที่เราไม่ต้องพึ่งร่างกายของพระพุทธเจ้า

(ธรรมะบนเขา ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

การรักษาศีล และ การภาวนานี้

เป็นการสร้างที่พึ่งอันใหม่ ถ้าทุ่มเทชีวิตจิตใจปฏิบัติอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ตื่นจนหลับ รับรองได้ว่าไม่นาน อย่างพระพุทธเจ้าใช้เวลาเพียง ๖ ปี ยิ่งหลังจากที่พระพุทธเจ้าได้ทรงค้นพบทางแล้ว ยิ่งง่ายใหญ่ บางคนได้ยินจากพระพุทธเจ้าก็สามารถสร้างที่พึ่งได้อย่างทันทีทันใดเลย พอฟังเทศน์ฟังธรรมจบลง จิตก็บรรลุถึงพระนิพพานเลย ผู้ที่บรรลุธรรมตามพระพุทธเจ้านี้จึงบรรลุได้เร็วกว่าพระพุทธเจ้า เพราะว่าไม่ต้องหาทางเอง มีผู้ที่บอกทางให้แล้ว

(ธรรมะบนเขา ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

ความมหัศจรรย์ของพวกเรา

ที่ได้มาพบกับพระพุทธศาสนา
ซึ่งนานๆ จะเกิดขึ้นสักครั้งหนึ่ง
เมื่อเราได้พบเพชรแล้ว
ทำไมเราไม่รีบเอามาเป็นสมบัติของเรา
ทำไมปล่อยให้อยู่ในดิน ให้เรารีบขุดกันเอาขึ้นมา
เอามาล้าง เอามาซักฟอก เอามาเจียระไน
เพื่อให้เป็นเพชรน้ำหนึ่งกันขึ้นมา
ใจของพวกเรานี้รอพระพุทธศาสนา
เป็นเครื่องมือเจียระไนใจของพวกเรา
ให้กลายเป็นเพชรน้ำหนึ่งขึ้นมา
ทำให้กลายเป็นใจของพระอรหันต์ขึ้นมา
ใจของพวกเราใจของสัตว์โลกนี้เป็นอริยบุคคลได้
ก็เพราะพระพุทธศาสนา
ถ้าไม่มีพระพุทธศาสนา
จะไม่สามารถบรรลุเป็นพระอริยบุคคลได้
เพราะจะไม่มีใครรู้จักวิธีเจียระไนใจ
ให้เป็นใจของพระอริยเจ้านั่นเอง

(ธรรมะบนเขา ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

การปฏิบัติเมื่อผ่านไปแต่ละขั้น

มันก็จะรู้ว่าผ่าน หมดปัญหาไป แล้วมันก็จะรู้ว่าติดอยู่ตรงไหน ติดอยู่ตรงไหนก็ต้องพิจารณาไตรลักษณ์แบบเดียวกันนี้ไปจนกว่าจะผ่านไปได้หมด จนกว่าจะรู้ว่าไม่มีปัญหาหลงเหลืออยู่แล้ว ใจไม่มีปัญหากับอะไรแล้ว งานของการปฏิบัติก็จะสิ้นสุดลง ไม่มีกิจที่จะต้องทำมากไปกว่านี้แล้ว กิจในพรหมจรรย์นี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว วุสิตัง พรัหมจริยัง

(ธรรมะบนเขา ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๘)

การปฏิบัติธรรม

ถ้าไม่มีครูไม่มีอาจารย์ก็อาจจะเกิดความเสียหายได้
บางครั้งถึงกลับเป็นบ้าไปก็ได้
เพราะเวลาปฏิบัติแล้วไม่รู้ว่า
สิ่งที่ตัวเองได้พบได้เห็นนั้น
เป็นคุณหรือเป็นโทษแต่อย่างใด
ถ้าไปหลงกับสิ่งที่เป็นโทษ
หรือเป็นสิ่งที่ไม่มีคุณไม่มีประโยชน์
ก็จะเสียเวลา และจะเกิดโทษกับตนเองได้
อาจจะทำให้ตนเองหลงผิดคิดผิดไป
อย่างที่เขาเรียกว่าเป็นคนบ้า
คิดว่าตัวเองได้บรรลุแล้วได้เป็นพระอรหันต์แล้ว
ทั้งที่ใจของตนเองนั้นถูกหุ้มห่อด้วยกิเลสตัณหาด้วยความทุกข์ต่างๆ
แต่ไม่รู้ความจริงอันนี้
แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์
ท่านจะเตือนท่านจะบอกเลยว่ายังไม่ถึงเวลา ยังไม่ใช่
ยังมีความทุกข์อยู่ ยังมีความอยากอยู่
ยังไม่ได้หลุดพ้น ต้องกลับมาปฏิบัติที่ตรงนี้
ดังนั้นผู้ปฏิบัติทุกคนนี้จำเป็นจะต้องมีครูมีอาจารย์

(ธรรมะบนเขา ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๘)

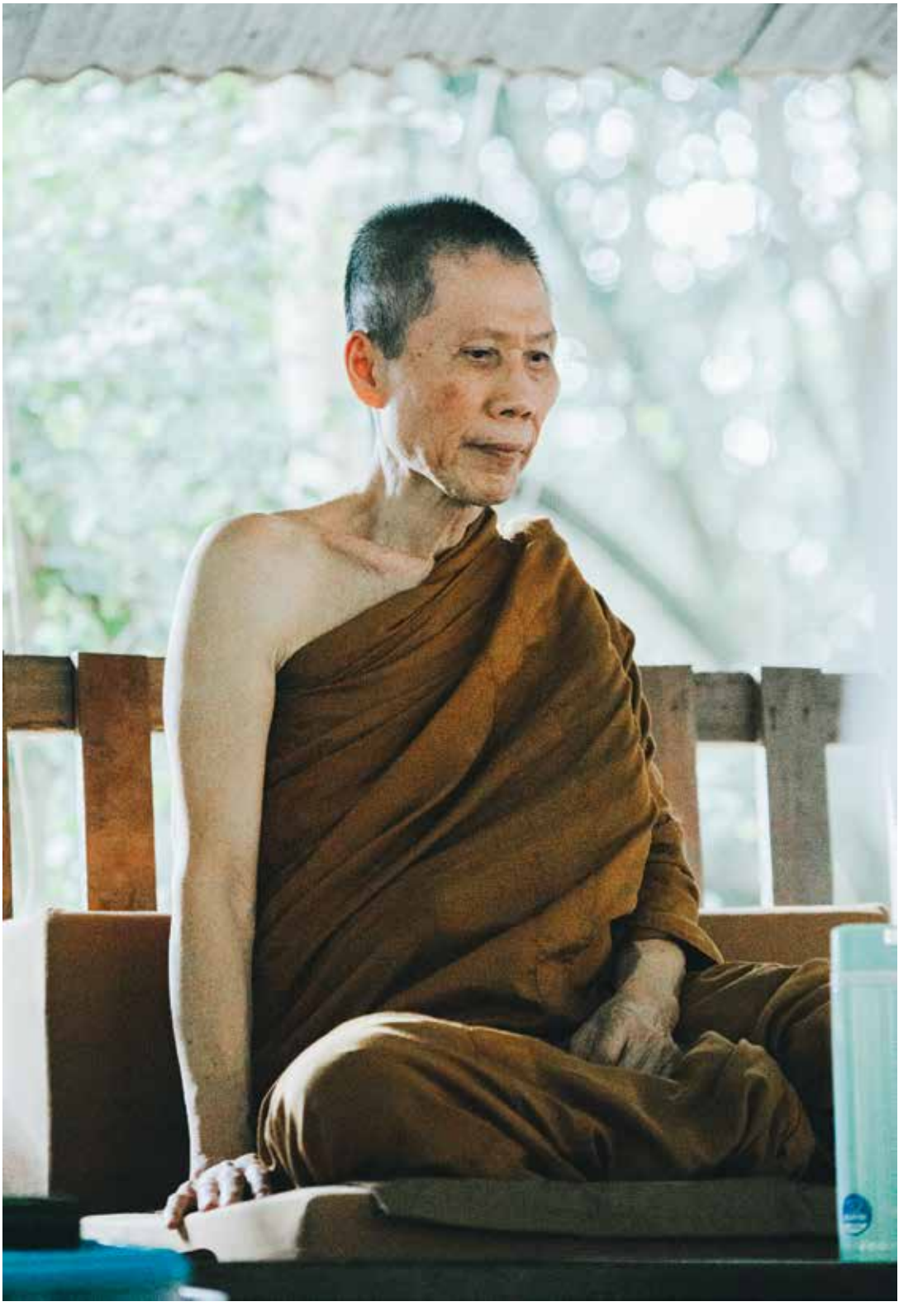

ชุดไพรรษา ปี พ.ศ. ๒๕๕๑

ผู้ที่ได้พบพระพุทธศาสนา

แล้วกลับไม่มีความตื่นเต้นยินดี
กลับเขี่ยทิ้งเหมือนกับไก่ได้พลอย
เพราะจิตใจของตนนั้นยังอยากปรารถนาไส้เดือน
ไส้เดือนของสัตว์โลกอย่างพวกเราคืออะไร
ก็คือ ลาภ ยศ สรรเสริญ ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย นี่เอง
ที่พวกเราพยายามขวนขวายหากันทุกวี่ทุกวัน ทุกเวลานาที
นับตั้งแต่ตื่นขึ้นมาจนถึงเวลาหลับ
แทบจะพูดได้เลยว่าคิดหาแต่ลาภ ยศ สรรเสริญ
หาแต่ความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย กันทั้งนั้น
ไม่มีใครคิดที่จะหาเพชรหาพลอยของพระพุทธศาสนากันเลย
เพราะไม่รู้จักคุณค่าของเพชรของพระพุทธศาสนานี่เอง
ไม่รู้ว่าสามารถจะให้ความสุขอันยิ่งใหญ่ให้แก่จิตใจของตนได้
เป็นความสุขที่เหนือกว่าความสุขทั้งหลาย
ที่ได้จากลาภ ยศ สรรเสริญ ได้จากรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ
ไม่เห็นความประเสริฐอันนี้ของพระพุทธศาสนา

(ธรรมะบนเขา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)

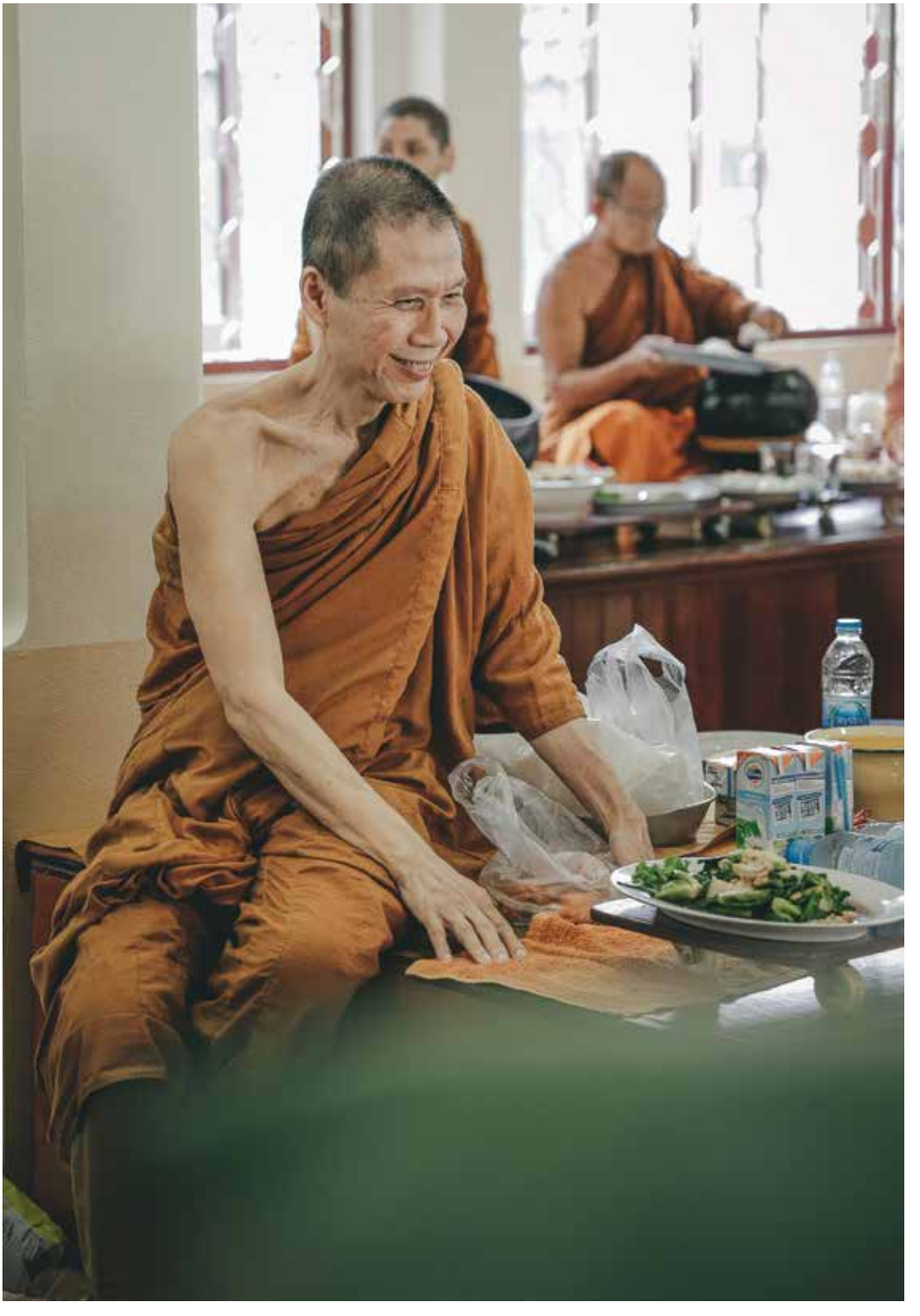

การทำบุญ รักษาศีล การภาวนา

เป็นภารกิจที่จะต้องทำอย่างต่อเนื่องอย่างสม่ำเสมอ
และต้องทำให้เต็มครบทุกสัดทุกส่วนของการกระทำ
ผลถึงจะปรากฏขึ้นมาได้ ถ้าทำเพียงเล็กๆ น้อยๆ
พอหอมปากหอมคอนี้ก็จะไม่ได้อะไรมาก
ได้บ้างแต่ไม่ได้ผลที่ประทับใจ และได้ผลโดยที่ไม่รู้สึกตัว
เพราะถ้าทำบุญและรักษาศีลได้นี้ก็จะได้ไปเกิดเป็นเทพเป็นเทวดา
แต่ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเวลาไปเกิดเป็นเทพเป็นเทวดานี้มาได้อย่างไร
หรือเวลากลับมาเกิดเป็นมนุษย์แล้วกลับมาเกิดอย่างมีวาสนาบารมี
เกิดมาท่ามกลางความสุขความเจริญ ก็ไม่รู้อีกว่ามาจากเหตุผลกลไกใด
อย่างชีวิตของพวกเราทุกคนที่เป็นกันอยู่ขณะนี้
เรามีความสุขมีความเจริญมากน้อยต่างกันไปนี้
เราก็ไม่รู้ว่าเกิดจากอะไรกัน
มันก็เกิดจากการทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า
คือการทำบุญและรักษาศีลนี้เองเป็นพื้นๆ
แต่ผลที่สูงกว่านี้เราจะไม่รู้จักถ้าเราไม่ปฏิบัติอย่างเข้มข้น
ถ้าเราปฏิบัติอย่างเข้มข้น ถ้าเราสามารถรักษาศีล ๘ ได้
เข้าสู่การบำเพ็ญจิตภาวนาได้ เข้าสู่การทำใจให้สงบได้
เราจะเห็นคุณค่าของคำสอนของพระพุทธเจ้าในชาตินี้เลย

(ธรรมะบนเขา ๒๓ ตุลาคม ๒๕๕๘)

ผู้ที่ถือศีล ๘

จะต้องละเว้นการหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย จากพวกมหรสพและเครื่องบันเทิงทั้งหลาย ไม่ดูภาพยนตร์ ไม่ดูลิเก ไม่ดูลำตัด ไม่ดูคอนเสิร์ต ไม่ดูอะไรทั้งนั้น ไม่ร้องรำทำเพลง แล้วก็ไม่เสริมสวยร่างกายให้สวยงาม ให้เพียงแต่ดูแลรักษาร่างกายให้สะอาดก็พอ เช่น อาบน้ำฟอกสบู่เสร็จแล้วก็หวีเผ้าหวีผมให้เรียบร้อย ถ้ามีผมจะหวี ถ้าไม่มีผมก็สบาย ไม่ต้องหวี เช็ดแป๊บเดียวก็แห้ง ไม่ต้องไปเสียเวลากับการหาเสื้อผ้าสวยๆ งามๆ มาสวมใส่ เอาเครื่องสำอางมาแต่งหน้าทาปาก เอาน้ำมันน้ำหอมต่างๆ มาชโลมร่างกายเพื่อให้เกิดกลิ่นที่หอมสร้างให้เกิดกามารมณ์ขึ้นมา

(ธรรมะบนเขา ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๘)

คนที่เราไม่มีอะไรเกี่ยวข้องด้วยนี้

เราทุกข์กับเขาหรือเปล่า คนที่เราไม่รู้จักเขา เราจะไม่มีความอยากให้เขาเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ เขาจะเป็นอะไรก็เรื่องของเขา เราไม่เดือดร้อน เขาจะเป็นโจรผู้ร้ายเราก็ไม่เดือดร้อน เขาจะบวชเป็นพระเราก็ไม่เดือดร้อน แต่ถ้าเป็นคนที่เรารู้จักนี้เดือดร้อนขึ้นมาทันที สามีไปเป็นโจรก็เดือดร้อน สามีไปเป็นพระก็เดือดร้อน เพราะไม่อยากให้เขาไปเป็น อันนี้เป็นเรื่องของสิ่งต่างๆ ของบุคคลต่างๆ สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ถ้ามีตัณหาความอยากขึ้นมาเมื่อไหร่ก็จะมีความทุกข์ขึ้นมาทันที

(ธรรมะบนเขา ๒๔ ตุลาคม ๒๕๕๘)

ความจริงของทางโลก

จะเห็นว่า เป็นชายเป็นหญิง เป็นพ่อเป็นแม่ เป็นพี่เป็นน้อง เป็นสามีเป็นภรรยา เป็นบุตรเป็นธิดา เป็นเจ้านายเป็นลูกน้อง เป็นมหาเศรษฐี เป็นนายกเป็นประธานาธิบดี ความรู้เหล่านี้เป็นความจริงที่ไม่สำคัญต่อจิตใจ ไม่ใช่เป็นความจริงของทางปัญญา ความจริงของทางปัญญานี้จะเห็นว่าเป็นธาตุเท่านั้น เป็นดิน น้ำ ลม ไฟ เป็นอนิจจัง ไม่เที่ยง ไม่แน่นอน ถ้าไปยึดไปติดไปอยากให้อยู่กับเราไปตลอดก็จะเกิดความทุกข์ขึ้นมา เวลาพิจารณาก็ต้องคอยสังเกตเวลาที่เรายังไม่มีความชำนาญมากในทางสมาธิ เพราะถ้าปล่อยให้ออกนอกลู่นอกทางไปก็อาจจะเกิดความฟุ้งซ่านขึ้นมา และ

อาจจะเสียเวลาดึงกลับมาให้สู้ความสงบได้ ถ้าเริ่มพิจารณาออกนอกลู่นอกทางจากแนวของปัญญา เริ่มไปแนวของอวิชชา สมมุติว่าเป็นพี่เป็นน้อง เป็นสามีเป็นภรรยา เป็นเราเป็นของเรา อันนี้เริ่มออกไปนอกลู่นอกทางแล้ว ควรต้องดึงกลับมาทันทีว่ามีอะไรเป็นของเราบ้าง สัพเพธัมมา อนัตตา สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ไม่ได้เป็นเรา เป็นเพียงธาตุทั้ง ๖ คือ ธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุลม ธาตุไฟ อากาศธาตุ และธาตุรู้ เท่านั้นเอง เป็นอนิจจัง รวมตัวกันแล้วเดี๋ยวก็แยกกันออกไป ร่างกายนี้มารวมตัวด้วยธาตุ ๔ เดี๋ยวมันก็แยกออกจากกัน เดี๋ยวมันก็ไปกันคนละทิศคนละทาง ร่างกายนี้ต่อไปมันก็จะอันตรธานหายไปหมด เหลืออยู่แต่ความทรงจำเท่านั้นเอง

(ธรรมะบนเขา ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘)

แนวทางการบำเพ็ญ

ของพระพุทธเจ้าและของพระอรหันตสาวกทั้งหลาย จำเป็นที่จะต้องเลือกทางเดินว่าจะเดินไปในทางของความสุขปลอมหรือเดินทางไปในทางความสุขแท้ มันเป็นคนละทางกัน มันไปด้วยกันไม่ได้ อยากจะได้ทางใดก็ต้องไปทางนั้น ถ้าจะเอาทั้งสองทางก็ต้องเดินกลับไปกลับมา เดินทางนี้แล้วเดี๋ยวก็ต้องเดินกลับไปทางนั้นใหม่ มันก็ได้อย่างละนิดอย่างละหน่อย แต่จะไม่มีวันที่จะได้อย่างใดอย่างหนึ่งอย่างถาวร

(ธรรมะบนเขา ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘)

เรื่องของพ่อของแม่

เรื่องของพี่ของน้อง เรื่องของสามีภรรยา เรื่องของบุตรธิดา
เรื่องราวเหล่านี้ล้วนแต่จะทำให้ใจของเราทุกข์ทั้งนั้น
เพราะสิ่งต่างๆ ที่เรามารับรู้นั้นเขาไม่ได้เป็นสิ่งที่อยู่คงเส้นคงวา
เขาไม่ได้ดีไปตลอด แต่ความหลงของพวกเรากลับไปคิดว่า
การรับรู้เรื่องราวต่างๆ นี้เป็นเรื่องที่ดี จึงอยากจะรู้เหลือเกิน
อยากจะรู้เรื่องของคนนั้นเรื่องของคนนี้
รู้แล้วก็มาบ่นทีหลังว่าไม่น่ารู้เลย อย่างนี้ไม่รู้ดีกว่า
เช่น เวลาไม่ได้แต่งงานก็อยากจะแต่งงาน อยากจะรู้จักเขา
อยากจะอยู่ใกล้ชิดเขา พอได้แต่งได้อยู่ใกล้ชิดกันแล้ว
ก็ต้องมาเสียอกเสียใจในภายหลัง
เพราะเขาไม่ได้เป็นไปตามที่เราคิด
เราคิดว่าเขาจะให้ความสุขกับเราไปตลอด
แต่เขาให้ความสุขเราเพียงแต่ระยะแรกๆ ตอนที่ได้พบเจอกัน
ตอนที่แต่งงานกันใหม่ๆ เท่านั้นเอง แต่หลังจากนั้นแล้ว
เดี๋ยวเขาก็เปลี่ยนไป แทนที่เขาจะให้ความสุขกับเรา
เขากลับมาให้ความทุกข์กับเรา
นี่แหละคือความทุกข์ที่พวกเราได้กัน

(ธรรมะในศาลา ๕ กันยายน ๒๕๕๘)

ถ้าเราทำบาปแล้ว

ไม่มีใครเห็นไม่มีใครรู้ก็อาจจะไม่ได้รับการลงโทษ
ไม่มีเจ้าหน้าที่ตำรวจมาจับเราไปลงโทษ
แต่ผลที่เกิดทางใจนี้มันเกิดขึ้นแล้ว
ใจของเรานี้จะเสื่อมลงจากมนุษย์ไปเป็นเดรัจฉานบ้าง
ไปเป็นเปรตบ้าง ไปเป็นสัตว์นรกบ้าง
ทั้งๆ ที่เรายังมีร่างกายอยู่มีชีวิตอยู่
แต่ใจของเรานี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว
เปลี่ยนด้วยการกระทำบาปนี่เอง
แล้วพอร่างกายเราตายไป
ถ้าใจเรายังเป็นเดรัจฉาน ใจก็จะไปเกิดเป็นเดรัจฉานต่อไป
ถ้าใจเป็นเปรต ใจก็จะเกิดเป็นเปรตต่อไป
ถ้าใจเป็นสัตว์นรกก็จะไปตกนรกต่อไป
อันนี้เป็นสิ่งที่ไม่มีใครมายับยั้งมาแก้ไขได้

(ธรรมะในศาลา ๑๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

เมื่อก่อน เราไม่ฟังเทศน์ ฟังธรรม

เราจะสงสัยว่านรกมีที่ตรงไหน สวรรค์มีที่ตรงไหน พอร่างกายคนตายไปแล้วก็เห็นแต่กลายเป็นขี้เถ้าไป แล้วอะไรถึงจะไปนรกถึงจะไปสวรรค์ เราไม่รู้ว่านอกจากร่างกายแล้วเรายังมีใจ ใจที่ไม่ได้ตายไปกับร่างกาย ใจที่ไปรับผลบุญผลบาป เพราะใจนี่แหละเป็นผู้กระทำ ใจเป็นผู้สั่ง ไม่ใช่ร่างกาย เวลาเราขับรถยนต์ไปชนคนตาย เขาไม่จับรถยนต์ไปขังในคุกในตะราง แต่เขาจับคนขับไปฉันใด เวลาคนทำบาป เวลาร่างกายตายไปแล้ว ใจของคนทำบาปนั่นแหละต้องไปรับผลบาปต่อไป ในทางตรงกันข้าม ถ้าทำบุญก็จะไปรับผลของบุญ นี่คือ สัมมาทิฏฐิ ความเห็นชอบ ที่จะเกิดขึ้นถ้าเรามาฟังเทศน์ฟังธรรมกันอยู่เรื่อยๆ

(ธรรมะในศาลา ๕ กันยายน ๒๕๕๘)

ใจมีความสุขจากมรรค ผล นิพพาน

นี่แหละคือเศรษฐีที่แท้จริง
คือพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลาย

(ธรรมะในศาลา ๑๙ กันยายน ๒๕๕๘)

เพียงแต่ฟังธรรมอย่างเดียว

แต่ไม่ทำทาน ไม่รักษาศีล ไม่ภาวนา
จะไม่ได้ความสงบที่มหัศจรรย์นี้
เหมือนกับการดูโฆษณาเพียงอย่างเดียว
ถ้าไม่ไปซื้อสินค้าที่เขาโฆษณา
ก็จะไม่ได้สินค้าที่เราต้องการ

(ธรรมะในศาลา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

ถ้าพูดความจริงทุกครั้งนี้

ต่อให้พูดกี่ร้อยครั้งพูดมากี่สิบปีก็จะพูดเหมือนกันทุกครั้งไป เพราะความจริงนี้มันไม่มีวันเปลี่ยน แต่ถ้าพูดโกหกนี้ มันจะจำไม่ได้ว่าเราโกหกเขาเรื่องอะไร พอคราวหน้าไปพูดเรื่องที่เราโกหกขึ้นมา เขาก็จะจับได้ เอ๊ะ ไอ้นี่มันโกหกเรานี่หว่า ก็จะทำให้เขาไม่ชอบขี้หน้าเรา ไม่ไว้ใจเรา เราก็จะเป็นคนที่ไม่มีเครดิต

(ธรรมะในศาลา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

ทุกวันนี้เวลาเราจะมีความสุขเราทำอย่างไร

เราก็ใช้ร่างกายของเราไปดูนั่นไปฟังนี่
ไปกินนั่นไปดื่มนี่ ไปเที่ยวที่นั่นไปเที่ยวที่นี่ เราถึงมีความสุขได้
แต่ถ้าเวลาที่ร่างกายไม่สบายจะทำอย่างไร
ร่างกายบอกว่าไปไม่ได้
ถึงอยากจะไปก็ไปไม่ได้เพราะต้องนอนอยู่บนเตียง
แล้วตอนนั้นจะเอาความสุขมาจากที่ไหน
นี่แหละคนที่ต้องอาศัยร่างกายหาความสุข
สักวันหนึ่งจะต้องร้องห่มร้องไห้ จะต้องน้ำตาตกใน
เพราะไม่สามารถอาศัยร่างกายเป็นเครื่องมือหาความสุขต่างๆ ได้
แต่คนที่มีความสงบที่เกิดจากการภาวนาทำใจให้สงบ
จะไม่เดือดร้อนกับความเป็นความตายของร่างกาย
จะไม่เดือดร้อนกับความเจ็บไข้ได้ป่วยของร่างกาย
เพราะว่ามีความสุขอยู่ในใจแล้ว
ไม่ต้องใช้ร่างกายมาเป็นเครื่องมือหาความสุขต่างๆ

(ธรรมะในศาลา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

ผู้ที่มีความสุขใจเต็มร้อย

อย่างพระพุทธเจ้า อย่างพระอรหันต์ ท่านไม่ต้องมีอะไร ท่านมีสมบัติเพียง ๘ ชิ้นเท่านั้นเอง ต่างกับพวกเราที่ไม่มีความสุขทางใจเลยต้องมีสมบัติข้าวของมากมายก่ายกองนับไม่ถ้วน อยู่ในบ้าน ลองไปนับสมบัติข้าวของต่างๆ ที่เรามีอยู่ซิว่ามีสักกี่ชิ้นกี่อันกัน นับไม่หมดว่ามีมากเท่าไหร่ แล้วทำให้เราพอหรือไม่ ทำให้เรามีความสุขใจหรือไม่ มันก็ไม่มี เพราะเราไม่รู้จักวิธีทำความสงบทำความสุขให้แก่ใจนี่เอง

(ธรรมะในศาลา ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘)

การเป็นสัตว์เดรัจฉาน

เป็นสัตว์นรก เป็นเปรต นี้ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ดี
เป็นภพชาติที่น่ากลัวอย่างมาก มีใครอยากไปเป็นเดรัจฉานบ้าง
มีใครอยากจะตกนรกบ้าง แต่อยากไม่อยากถ้าทำบาปเข้าก็ต้องไปทันที
เพราะนี่คือกฎแห่งกรรม จะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะรู้หรือไม่รู้
ก็ต้องไปรับผลของบาปที่ทำไว้

(ธรรมะในศาลา ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๘)

เราควรที่จะเตือนใจสอนใจอยู่เรื่อยๆ ว่า

เรามาตัวเปล่าๆ
เดี๋ยวเราก็ต้องไปตัวเปล่าๆ เราไม่ใช่ร่างกาย
ร่างกายเป็นเพียงที่อยู่อาศัยชั่วคราว
เราคือผู้รู้ผู้คิด ที่เราเรียกว่า ใจ
ใจนี่แหละที่เป็นผู้ที่มาเกิดมาได้ร่างกาย
ในขณะที่ตั้งอยู่ในท้องของแม่
พอเจริญเติบโตเต็มที่ก็คลอดออกมา
คลอดออกมาแล้วเราก็สั่งให้ร่างกายทำอะไรต่างๆ ให้กับเรา
จากนั้นร่างกายก็จะแก่ เจ็บไข้ได้ป่วย แล้วในที่สุดก็ตายไป
พอตายไปเราก็ไม่สามารถที่จะอยู่ในร่างกายนี้ได้ต่อไป
เราก็ต้องไปหาร่างกายอันใหม่
กลับไปเริ่มต้นใหม่เหมือนกับที่เรามาเริ่มต้นในชาตินี้

(ธรรมะในศาลา ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๘)

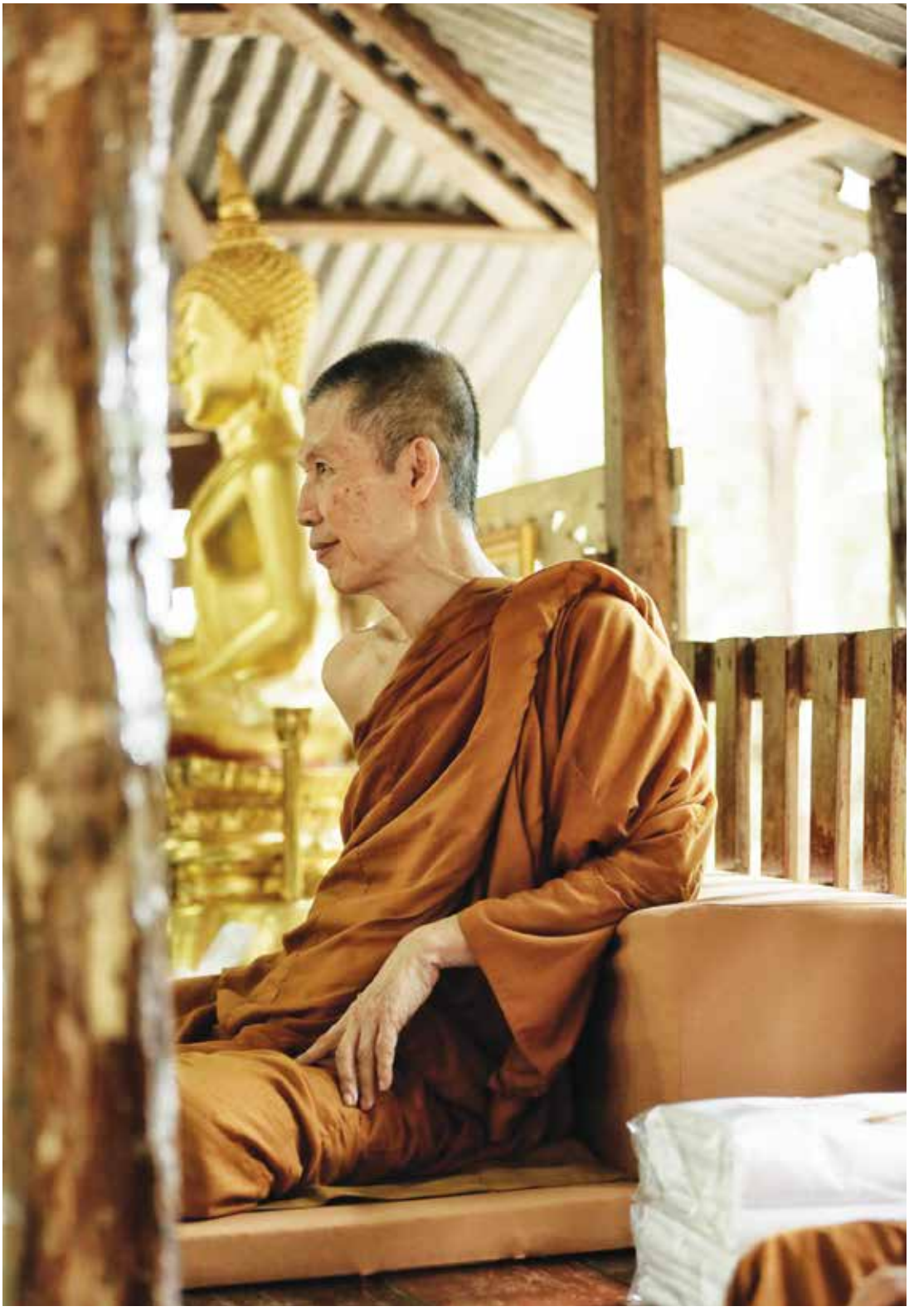

การจะเดินเข้าหาความสุข

ต้องไม่ไปหาใครมาเป็นแฟน ต้องหัดอยู่คนเดียวให้ได้
เช่นไปบวชเป็นพระอย่างนี้ นี่เป็นวิธีหาความสุขที่แท้จริง
เพราะไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม จะเป็นบุคคลหรือเป็นสิ่งของก็ตาม
ล้วนเป็นทุกข์ทั้งนั้น

(ธรรมะในศาลา ๒๓ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พระพุทธเจ้า

ก็ยังกินหลังจากที่ตรัสรู้แล้ว พระอรหันตสาวกทั้งหลายท่านก็ยังกินยังดื่ม แต่ท่านไม่กินไม่ดื่มเหมือนพวกเรา พวกเรากินและดื่มด้วยความอยาก เวลากินก็ต้องเลือกอาหาร เลือกเครื่องดื่ม แต่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ นี้ท่านกินตามมีตามเกิด ได้อะไรมีอะไรก็กินไปดื่มไป กินให้มันอิ่มท้องก็พอ

(ธรรมะในศาลา ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๘)

การบิณฑบาตนี้ถือว่าเป็นการปฏิบัติธรรม

เพราะเวลาเดินบิณฑบาตนี้
ท่านจะสอนให้มีสติอยู่กับการเดินบิณฑบาต
ไม่ให้ปล่อยใจคิดไปถึงเรื่องราวต่างๆ ให้เฝ้าดูการเดิน
เช่น ดูที่เท้าซ้ายเท้าขวาไป หรือบริกรรมพุทโธๆ ไป
อันนี้เรียกว่าเป็นการบิณฑบาตโปรดสัตว์
ไม่ได้เป็นการขอทาน ถ้าขอทานนี้จะไม่มีสติ
จะคิดอยู่ว่าวันนี้จะได้เท่าไหร่ ใครจะให้อะไรเรา
ถ้าเขาไม่ให้ก็จะต้องเอ่ยปากขอ
แต่สำหรับพระภิกษุนี้ถึงแม้ว่าจะเป็นผู้อาศัยการให้ของผู้อื่น
แต่พระพุทธเจ้าทรงห้ามไม่ให้ขอจากใครทั้งนั้น
ยกเว้นบุคคลที่เป็นญาติและบุคคลที่ปวารณาตัว
แต่ถ้าไม่ใช่เป็นญาติเป็นพี่น้อง ไม่ได้เป็นผู้ปวารณาตัว
ถ้าไปขอนี้พระพุทธเจ้าจะลงโทษ
เพราะไม่เหมาะสมกับฐานะของพระภิกษุ
ผู้ที่มีศีลมีธรรมที่สูงกว่าศรัทธาญาติโยม

(ธรรมะในศาลา ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘)

การศึกษาทางโลก

ไม่ได้เน้นการศึกษาเรื่องของกฎแห่งกรรม สอนแต่วิชาชีพ เช่น สอนให้เป็นแพทย์ สอนให้เป็นพยาบาล สอนให้เป็นทหารเป็นตำรวจ เป็นอะไรต่างๆ สังคมเราจึงมีคนดีและคนไม่ดีปะปนกันไป ทั้งๆ ที่มีการศึกษาที่สูงส่ง บางคนจบปริญญาตรี โท เอก แต่การกระทำกลับไม่ดี กลับไปสร้างความทุกข์สร้างความเดือดร้อนไปเบียดเบียนผู้อื่น เพราะว่าไม่ได้ศึกษาเรื่องของกฎแห่งกรรมนั่นเอง

(ธรรมะในศาลา ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘)

ผู้ที่มีความเมตตา

จะรู้จักคำว่าให้อภัย เพราะการให้อภัยนี้เป็นวิธีการที่แก้ปัญหาได้ดีที่สุด ดับไฟนรกได้ ดับไฟแห่งการโกรธเกลียดอาฆาตพยาบาทได้

(ธรรมะในศาลา ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘)

เราไม่ค่อยสนใจศึกษาฟังเทศน์ฟังธรรมกัน

ไม่สนใจที่จะปฏิบัติกันอย่างจริงๆ จังๆ
ถ้าปฏิบัติก็ทำแบบเสียไม่ได้ เช่น ทำทาน วันพระก็มาวัดสักครั้งหนึ่ง
มาแบบเสียไม่ได้ เพราะกลัวจะตกนรกบ้าง กลัวจะไปเป็นเปรตบ้าง

(ธรรมะในศาลา ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘)

คันเร่งของใจ คืออะไร

ก็คือความโลภความอยากต่างๆ นั่นเอง พอเกิดความโลภเกิดความอยากแล้ว ใจต้องดิ้นทันที ต้องไปหาสิ่งที่ความโลภความอยากต้องการทันที แต่ถ้าเราเหยียบเบรก คือใช้สติ ใจของเราก็จะหยุดความโลภความอยากได้

(ธรรมะในศาลา ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๘)

พระพุทธเจ้าไม่อยากได้อะไร

ไม่อยากมีอะไร ไม่อยากดู ไม่อยากฟัง ไม่อยากดื่ม
ไม่อยากรับประทานอะไร
ท่านจึงไม่ต้องกลับมาเกิด
ไม่เหมือนพวกเราที่ยังอยากดู อยากฟัง
อยากดื่ม อยากรับประทานกันอยู่
ถ้าเราหยุดความอยากได้
เราก็จะเป็นเหมือนพระพุทธเจ้า
คือไม่ต้องกลับมาเกิด แก่ เจ็บ ตาย อีกต่อไป

(ธรรมะในศาลา ๓๐ สิงหาคม ๒๕๕๘)

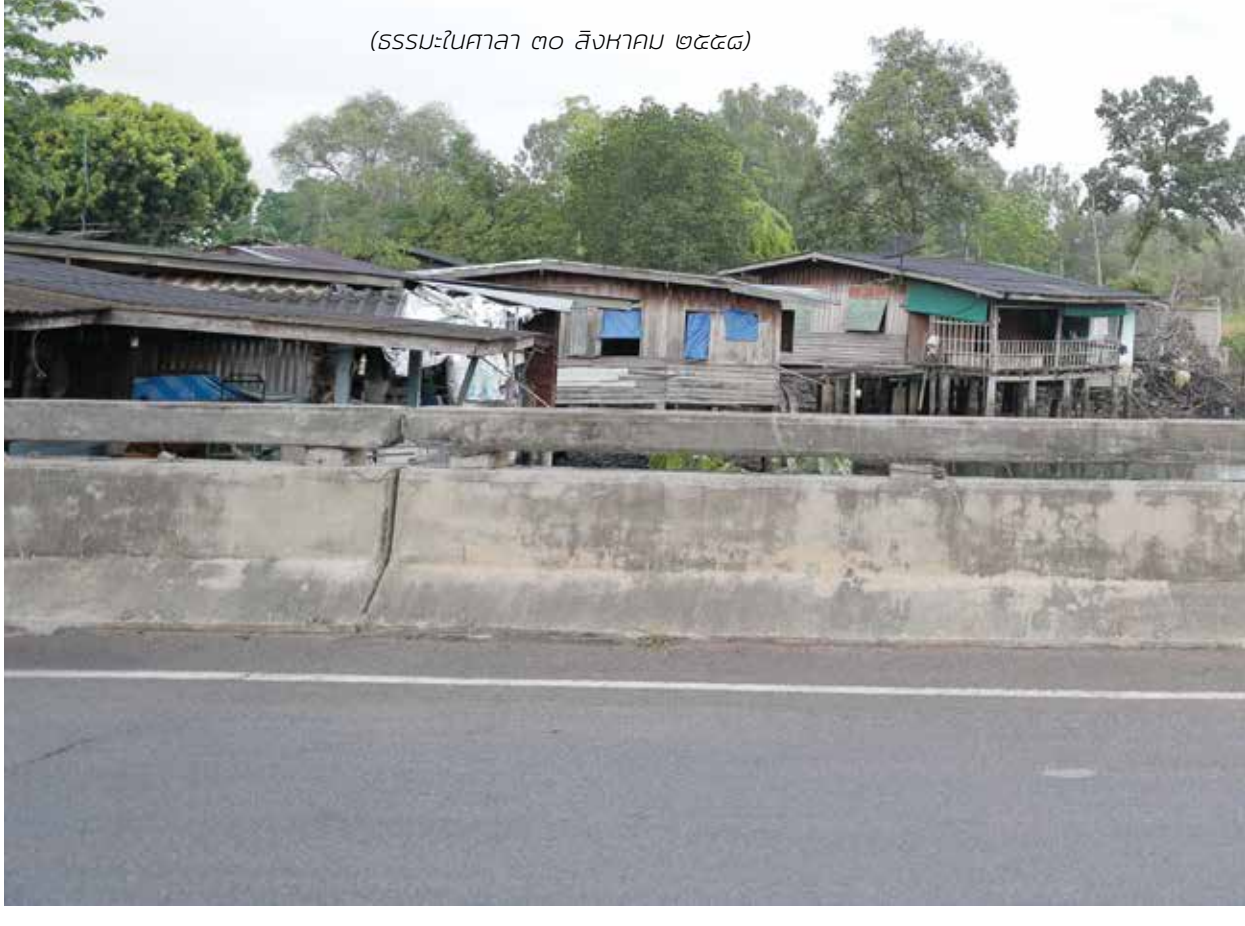

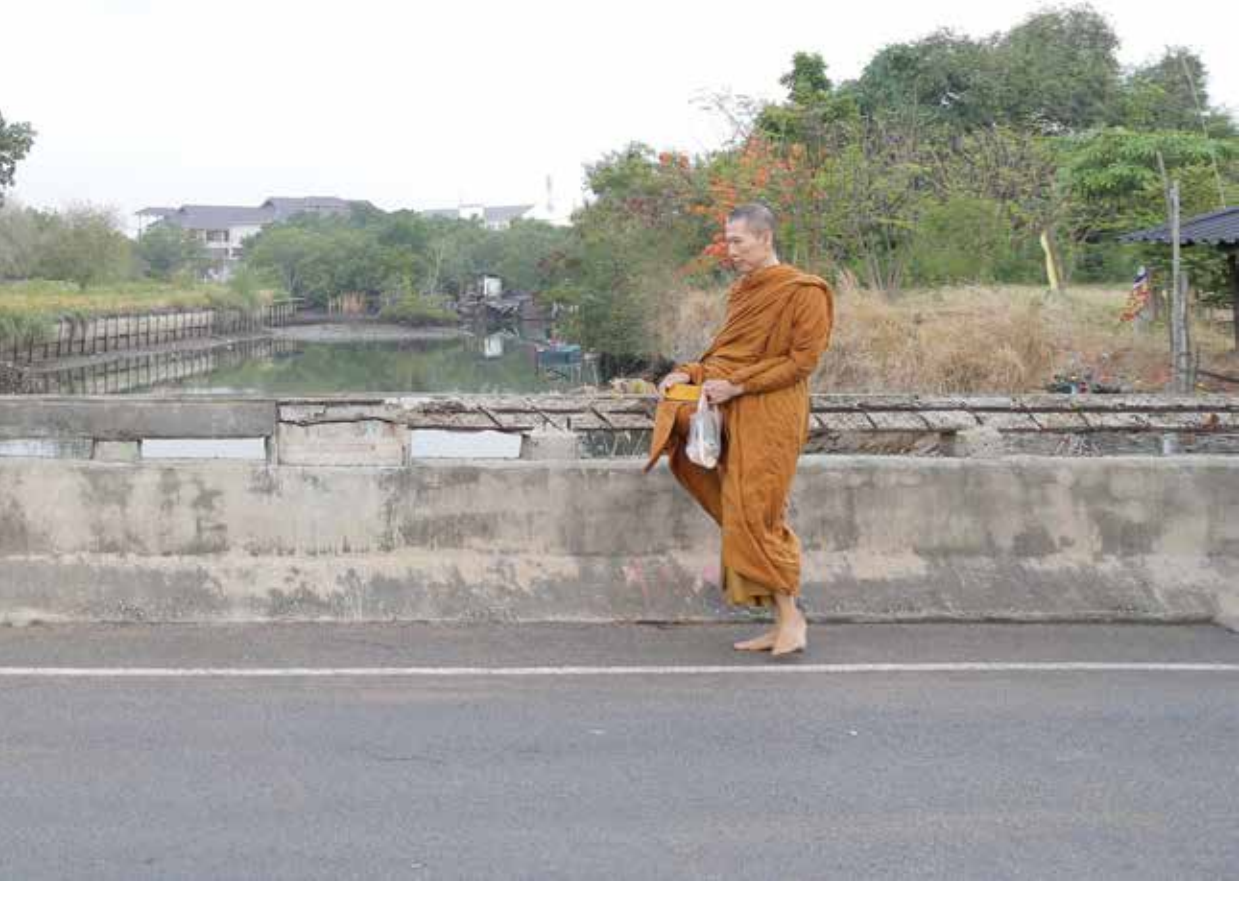

ถ้าได้ปฏิบัติ

จนเกิดมรรคผลขึ้นมาแล้ว
ประตูของอบายนี้จะถูกปิดสนิท
จะไม่มีวันที่จะต้องกลับไปเกิดในอบายอีกต่อไป

(ธรรมะในศาลา ๗ สิงหาคม ๒๕๕๘)

กิจและเวลาประจำวันที่สามารถเข้าพบ

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

เวลา ๐๕.๕๐-๐๖.๔๕ น. (โดยประมาณ)

เดินบิณฑบาตพร้อมคณะสงฆ์ วัดญาณฯ บริเวณบ้านอำเภอ เริ่มที่ซอยนาจอมเทียน ๓๐ (เริ่มเดินเมื่อฟ้าสว่างเห็นลายมือ ทั้งนี้เวลาสามารถเปลี่ยนแปลงตามสภาพอากาศ)

แผนที่เส้นทางเดิน

A. จุดเริ่มเดิน
(พิกัด : 12.813922,100.916639)

เส้นสีน้ำเงินคือเส้นทางเดินบิณฑบาต

B. จุดสิ้นสุดการเดิน
(พิกัด : 12.821044,100.916247)

เวลา ๐๗.๓๐-๑๐.๐๐ น. (โดยประมาณ)

ฉันเช้าที่ศาลาอเนกกุศล สว.กว. (ศาลาฉัน) โดยจะมีการแสดงธรรมก่อนฉันประมาณ ๓๐ นาที ในวันพระ วันสำคัญทางศาสนา วันเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดตามที่ ครม. ประกาศ

เวลา ๑๔.๐๐-๑๖.๐๐ น. (โดยประมาณ)

ณ จุลศาลา เขตปฏิบัติธรรมเขาชีโอน

- วันเสาร์-อาทิตย์ และวันสำคัญทางศาสนา แสดงธรรมและตอบปัญหาข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติ

- วันจันทร์ถึงศุกร์ (วันพระ) หรือวันหยุดตามที่ ครม. ประกาศ สนทนาและตอบปัญหาธรรมะ

หมายเหตุ : ขอความกรุณางดเข้าพบพระอาจารย์นอกเหนือจากเวลาดังกล่าว และขอความร่วมมือสุภาพสตรีงดสวมกางเกงขาสั้นและกระโปรงสั้น

****งดรับกิจนิมนต์ในทุกกรณี****

สามารถดาวน์โหลดพระธรรมเทศนา
ของท่านพระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต ได้ที่

www.kammatthana.com
www.PhraSuchart.com
www.facebook.com/PhraAjarnSuchart

ปัญญาที่พระพุทธเจ้าทรงสอนให้พวกเราคิดกันดูกัน คือให้เห็นว่าทุกอย่างเป็นทุกข์ ทุกอย่างไม่เที่ยง ทุกอย่างไม่ใช่ของเรา เราจะต้องจากเขาไป เขาจะต้องจากเราไป เวลาจากกันก็จะต้องร้องห่มร้องไห้ ถ้าไม่อยากจะทุกข์ ไม่อยากจะกลับมาเกิดใหม่ ก็อย่าไปอยากได้อะไร อย่าไปอยากมีอะไร นี่คือวิธีชำระใจให้สะอาดของพระพุทธเจ้า จนทำให้พระพุทธเจ้าไม่ต้องกลับมาเกิดอีกต่อไป

พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต

ชมการถ่ายทอดสด

facebook LIVE

แสดงธรรมและตอบปัญหาธรรมะ โดย พระอาจารย์สุชาติ อภิชาโต
ณ จุลศาลา เขตปฏิบัติธรรมเขาชีโอน
วัดญาณสังวรารามวรมหาวิหาร จังหวัดชลบุรี
ทุกวัน เวลา ๑๔.๐๐–๑๖.๐๐ น.
ทาง https://www.facebook.com/Abhijato/
หรือ http://phrasuchart.com/dhammalive/